

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Ateliér pro životní prostředí, občanské sdružení**, se sídlem Praha 4, Ve Svahu 531/1, IČ 693 477 60, zast. Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Praha 4, Ve Svahu 531/1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy** se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, za účasti: **1/ PhDr. Z. M.**, bytem P. 4, U M. m. 191/19, **2/ Městská část Praha 4** se sídlem Praha 4, Antala Staška 2059/80b, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2012, sp. zn. S-MHMP 962150/2009/OST, č. j. MHMP 1347004/2012/ODA,

t a k t o :

- I . Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 15. 10. 2012, sp. zn.: S-MHMP 962150/2009/OST, č. j.: MHMP 1347004/2012/ODA, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- I I . Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 14.200,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Pavla Černohouse, advokáta.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odboru stavebního (dále jen „stavební úřad“ či „orgán I. stupně“) ze dne 3. 9. 2009, čj. P4/70454/09/OST/CEKO/6861, sp. zn. P4/6861/2008/OST/CEKO (dále jen „územní rozhodnutí“ či „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla na pozemcích parc. č. 875/2, 875/4, 875/5, 877, 878/1, 878/2, 879, 880, 881, 919/15, 920/1, 3222/1, 3228/1 a 3420/1, v k. ú.

Michle umístěna stavba nazvaná „Obytný soubor U Michelského mlýna“ (dále jen „stavba“), včetně inženýrských sítí a připojení na komunikaci za podmínek stanovených v územním rozhodnutí.

K popisu stavby z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že se jedná o objekt umístěný v čistě obytném území, objekt má společnou sedmipodlažní podnož (1 PP+6NP) a tři věže o maximálně 11 podlažích, je umístěn do strmého svahu od Botiče k ulici Družstevní ohoz. V objektu bude 98 bytů, 143 parkovacích míst v hromadných garážích, prostory občanské vybavenosti-provozovny služeb pro obyvatele objektu, obchodní plochy do 200 m² a technické zázemí, ty jsou umístěny v 1PP a 1NP. V ostatních patrech v podnoži jsou situovány byty a v 2 a 4 NP i směrem do ulice. Za nimi jsou umístěny hromadné garáže. Nuceně větrané budou garáže, komerční prostory a zázemí bytů. Teplo je řešeno z CZT. Přípojka plynu je uvažována pro obchodní plochy. Před stavbou musí být odstraněny stávající objekty, to bude řešeno samostatným projektem.

V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný stručně popsal skutkový stav, konstatoval odvolací námitky žalobce, zmínil úkony učiněné žalovaným v průběhu odvolacího řízení (předložení závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy-dále též „DOS“ - jejich nadřízeným správním orgánům) a zaujal stanoviska k jednotlivým odvolacím námitkám žalobce.

1.

Žalobce předně namítal, že bylo územní rozhodnutí doručováno neúplné, neboť stavební úřad vyvěsil jen textovou část bez grafických příloh, na které textová část odkazuje, odvoláním napadené rozhodnutí je tak neúplné a zčásti nepřezkoumatelné.

Žalovaný k tomu uvedl *„z obsahu přezkoumávaného rozhodnutí je nepochybné, že uváděné grafické přílohy nejsou jeho nedílnou součástí“*. Územní rozhodnutí přitom výslovně odkazuje na konkrétní výkresy, a to *„výkres současného stavu území v měřítku katastrální mapy 1:1000 se schematickým zákresem stavby včetně zákresu trvalých a dočasných záborů“*, *„koordinální situace v měřítku 1:250“*, *„zastavovací situace v měřítku 1:250 včetně odstupových vzdáleností od hranic pozemků“*, *„2 ks výkresů pohledů v měřítku 1:400 a výkresy pohledů“*. Proto dle názoru žalobce územní rozhodnutí slovy *„jak je zakresleno“* jasně odkazuje na konkrétní grafickou přílohu a dělá z ní tak svou součást.

Tím, že žalovaný nezákonný postup SÚ potvrdil, prodlužuje porušení práva žalobce na doručení kompletního rozhodnutí jak v textové, tak i grafické části.

Vada doručení byla v tomto v tomto případě zesílena tím, že u sebe stavební úřad neměl v průběhu lhůty k podání odvolání spis, což zástupce žalobce zjistil při pokusu nahlížet do něj dne 5. 10. 2009. Ani nahlížením do spisu proto nebylo možné zjistit, jaký je přesný obsah vydaného rozhodnutí. Podle žalobce je tímto jasně dokázáno, že v tomto případě nelze vadu doručování neúplného rozhodnutí *„zhojit“* obvyklou (nezákonnou) výmluvou spočívající v tvrzení, že grafická část rozhodnutí se nedoručuje, neboť účastníci do ní mohou nahlížet u stavebního úřadu.

Žalovaný se s touto odvolací námitkou vypořádal sdělením, že do spisu bylo možno po postoupení nahlížet přímo u něj. Žalovaný se tak nevyjádřil k namítané nemožnosti nahlédnout do spisu v době běhu odvolací lhůty a tedy k nemožnosti se seznámit s úplným rozhodnutím, když grafické přílohy ani nebyly doručeny a ani nebyly dostupné nahlížením. Zamítnutí této odvolací námitky je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný tak potvrdil porušení práva žalobce na seznámení s kompletním rozhodnutím a nerozptýlil obavu žalobce, že mezi ústním jednáním a dnem vydání územního rozhodnutí stavební úřad vyčkával doplnění ještě nějakých dalších podkladů (navíc k tomu překročil zákonem stanovené lhůty), ze soupisu spisu, jak jej vytvořil stavební úřad před jeho postoupením

žalovanému, to přitom nelze poznat (například všechna stanoviska jsou shrnuta v jedné položce č. 14 „*doklady o projednání*“ - nelze však poznat, jaké to jsou podklady).

Žalobce tím byl zkrácen na právu na řádné vypořádání jeho odvolání.

2.

Žalobce dále namítal, že stavební úřad na základě šikanózního výkladu ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona bránil žalobci, aby si pořídil vlastními prostředky snímky dokumentace, jak byla předložena k územnímu řízení. To v souhrnu s nedoručením grafických příloh, se skutečností, že stavební úřad neměl u sebe spis a nemožností nahlédnout do grafické přílohy žalobci zcela znemožnilo seznámení se s úplným obsahem územního rozhodnutí v době plynutí odvolací lhůty.

Žalovaný k tomuto uvedl, že tato problematika je předmětem jeho samostatného rozhodnutí čj. SMHMP 774995/2009/OST/Fr ze dne 6. 8. 2012.

Žalobce toto usnesení v žalobě napadl a žádal soud o přezkum jeho zákonnosti, neboť se jedná o řešení procesní otázky (rozsahu procesních práv) a napadané usnesení není přitom samostatně soudně přezkoumatelné.

Žalovaný v usnesení dovodil, že se ust. § 168 odst. 2 stavebního zákona vztahuje i na dokumentaci pro územní rozhodnutí (dále též „DUR“) a to přesto, že předmětné ustanovení výslovně mluví o „*dokumentaci stavby*“ (která je definována ve vyhlášce č. 499/2006 Sb.), a která není totožná s dokumentací pro územní rozhodnutí (upravenou v příloze č. 4 vyhlášky č. 503/2006 Sb.). Jde proto o extenzivní výklad v neprospěch žalobce, který odporuje zásadě legální licence. Navíc předmětné ustanovení stanoví omezení pro stavební úřad nikoli pro účastníky řízení, aby si sami pořizovali kopie. Žalobce by si přitom nepořizoval kopie, ale DUR vyfotil digitálním fotoaparátem. Žalovaný nevysvětlil, proč si mohou účastníci obkreslovat DUR barevnými pastelkami a nikoli si sami pořídit výpis (ne kopii) vlastním fotoaparátem.

Žalovaný tak potvrdil podstatný zásah do procesních práv žalobce.

3.

Žalobce také nesouhlasil s tím, že orgán I. stupně vydal územní rozhodnutí bez toho, že by vyřešil všechny otázky týkající se umístění stavby. Jejich řešení podle žalobce odložil do stavebního řízení, tedy do fáze, kde tyto otázky podle zákona již řešeny být nemohou. Vůči účastníkům řízení se přitom uplatňuje zákonná koncentrace vznášení určitého okruhu námitek, s ohledem na stupeň projednávání záměru. Proto by ve stavebním řízení s odkazem na stavební zákon byly bez projednání odmítány námitky účastníků směřující proti umístění stavby. Je proto zásahem do práva účastníků na to, aby mohli vznášet námitky a připomínky k umístění stavby a aby byly tyto jejich námitky projednány, jestliže je řešení některých otázek, týkajících se umístění, odsouváno právě do následující fáze stavebního řízení.

Odsouvání otázek, jež by měly být řešeny v rámci územního řízení, žalobce spatřuje v následujících případech:

3.a) Podmínka č. 25 prvostupňového rozhodnutí odkládá provedení podrobného hydro-inženýrsko-geologického průzkumu až před zpracování dokumentace pro stavební povolení. Stavba je navrhována do prudkého svahu, z uvedeného průzkumu tak mohou být zjištěny informace významné pro zakládání stavby (potřeba kotvení, opěrných zdí), pro otázku možného ujíždění svahu, pro ovlivnění spodních vod a podobně. Všechny tyto informace přitom mají vliv na podobu umístění stavby. Odložení průzkumu do doby až po umístění je tak vyhýbáním se řádnému projednání umístění záměru v území. Z uvedeného vyplývá, že stavební úřad rozhodoval bez zjištění stavu věci v míře potřebné k vydání rozhodnutí.

Žalovaný k tomu uvedl, že samostatnou hydrogeologickou část obsahuje souhrnný geologický průzkum, který je součástí správního spisu, a že navržené řešení je projednáno s odborem ochrany přírody Magistrátu hlavního města Prahy, se společností Povodí Vltavy (správcem vodního toku Botič), a na základě toho „je nesporné, že pro potřebu územního řízení byly geologické poměry území zjištěny a že byl předběžně odsouhlasen objem vod odváděných do vodního toku Botiče“.

Žalobce k tomu uvádí, že není zřejmé, jaké stanovisko odboru ochrany přírody Magistrátu hlavního města Prahy má žalovaný na mysli.

Žalobce též namítl, že z podmínky č. 25 plyne požadavek provedení podrobného hydro-inženýrsko-geologického průzkumu pro stavební řízení. Orgán I. stupně připustil, že tento průzkum může prokázat vyšší (nebo nové) požadavky na nakládání s vodami a teprve bude určeno řešení zakládání stavby (podmínka č. 26 — tedy třeba potřeba kotvení...). Z odůvodnění žalovaného není zřejmé, na základě jakých argumentů a logických postupů dovedl, že lze toto zjištění odložit až do další fáze.

Žalované rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné.

3.b) Podle podmínky č. 10 územního rozhodnutí má být „v dokumentaci ke stavebnímu povolení prokázáno, že případné kotvy ... budou zasahovat pouze do pozemků výstavby ... nikoli do sousedních pozemků nebo komunikací“. Žalovaný tuto námitku zamítl s tím, že „nebyl prokázán záměr žadatele zasahovat kotvami do sousedních pozemků“, avšak v územním řízení má stavebník prokázat možnost umístění stavby (tj. technickou realizovatelnost). Z formulace podmínky je zřejmé, že orgán I. stupně umístil stavbu, i když neví, zda bude vyžadovat kotvení do sousedních pozemků (třeba na základě zjištění vyžadovaného podrobného hydro-inženýrsko-geologického průzkumu). Nejistota v zakládání a potřebě kotvení je podle názoru žalobce způsobena také předimenzovaností objektu.

Je tak zřejmé, že stavební úřad rozhodl bez dostatečného zjištění stavu věci a žalovaný tento nedostatek neodstranil, a proto je i jeho rozhodnutí nezákonné.

3.c)

Podobně jako otázka kotvení stavby má být vyřešen i rozsah stavební jámy (podmínka č. 11 písmeno e) územního rozhodnutí). Dle žalobce musí být rozsah stavební jámy zřejmý již v územním řízení, aby bylo možné řešit navazující otázky. Řešení vzájemných prostorových vazeb mezi dřevinami a zakládací jámou a sítěmi je otázkou umístění stavby. Žalovaný k tomu uvedl, že „podrobné posouzení tohoto stavu je možné až na základě obsahu projektové dokumentace, které je podkladem stavebního řízení“. K tomu žalobce opětovně uvádí, že při dostatečném geologickém průzkumu by bylo možno vymezit rozsah stavební jámy již v řízení územním. Uvedená neurčitost je důsledek nedostatečného zjištění stavu věci.

Žalovaný to potvrdil, a proto je i jeho rozhodnutí v rozporu se zákonem.

3.d)

Žalobce dále napadal prvostupňové rozhodnutí kvůli podmínce č. 18 písmeno b) a podmínce č. 22 písmeno a), s tím, že již v územním řízení musí být známo, jaké je přípustné množství odváděných dešťových vod ze stavby do vodoteče. Na základě této informace (a rozsahu stavby a jejích částí, ze kterých jsou odváděny srážky) pak lze stanovit podmínku pro kapacitu umístěvané retenční nádrže či umístit další (vsakovací) prvky. Jelikož stavební úřad nyní neví, jak velká retence bude potřeba, ani nebyl schopen řádně a s ohledem na ochranu jiných zájmů umístit odpovídající retenční nádrž.

Žalovaný se touto námitkou nijak nezabýval. Žalobce byl tímto postupem zkrácen v právu na řádné vypořádání s jeho odvoláním. Řešení retence má přitom vliv na vodní poměry v území a tedy se tímto zasahuje do práva žalobce na příznivé životní prostředí.

3.e)

Žalobce napadal podmínky č. 19 písmena a), c) a d) spolu s podmínkou č. 28 písmenem a) pro nezjištění stavu věci (zdroje hluku, hluková neprůzvučnost obvodových konstrukcí stávajících staveb) orgánem I. stupně. Žalobce tvrdil, že nelze umístit stavbu vyžadující úpravy cizích nemovitostí bez toho, že by byl doložen souhlas vlastníků těchto cizích nemovitostí už v územním řízení.

Žalovaný k nezjištění stavu věci neuvedl nic. Žalobce tak byl zkrácen na právu na řádné vypořádání jeho odvolání.

K absenci souhlasů vlastníků okolních nemovitostí žalovaný uvedl, že „*nebylo zjištěno, že by proti posuzovanému záměru brojili*“. Žalobce má za to, že je-li územním rozhodnutím měněna sousední nemovitost (úprava kvůli hluku), musí být opatřen souhlas vlastníků těchto nemovitostí a nestačí, že mlčí. Také musí být těmto vlastníkům řádně doručováno do vlastních rukou, ne jen veřejnou vyhláškou, kterou možná ani nečetli. Proto má žalobce vyřízení tohoto odvolacího bodu za nezákonné.

3.f)

Odsouvání řešení umístění do fáze povolování žalobce spatřuje též u podmínek pro prostor staveniště č. 20 písmeno c), *překážek v rozhledu* (písmeno g) a prokázání sklonového uspořádání umístěných účelových komunikací (písmeno i); prostorové uspořádání zásobování podmínka č. 21.

Žalovaný se těmito odvolacími námitkami fakticky nezabýval, nanejvýš jen stručně konstatoval, že je to řešeno dostatečně. Žalobce byl tímto postupem zkrácen v právu na řádné vypořádání jeho odvoláním, žalované rozhodnutí je v tomto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

3.g)

Za odsouvání řešení do stavebního řízení má žalobce i podmínku č. 27. Stavební úřad měl v územním řízení posoudit soulad návrhu s územním plánem, a je proto nepřijatelné odkládat posouzení souladu stavebního záměru s vymezenou cyklostezkou až do fáze stavebního řízení. Žalovaný uvedl, že „*pro potřebu územního řízení je zcela postačující zjištění, že návrh neznemožňuje umístění cyklostezky v komunikaci U Michelského mlýna*“. Orgán I. stupně ani žalovaný tedy v tomto rozsahu neposoudili stavbu z hlediska jejího souladu s územním plánem, žalované rozhodnutí je proto nezákonné a žalobce byl tímto postupem zkrácen v právu na řádné vypořádání s jeho odvoláním.

Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí dále není poznat, jakými úvahami byl žalovaný veden při zamítnutí této námítky (odůvodnění obsahuje holé konstatování dostatečnosti) a žalované rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

4.

Žalobce namítl, že nebylo projednáno maximální přípustné množství vypouštěných dešťových vod do vodoteče (potoka Botiče) namísto jejich zasakování (podmínka č. 18 písm. b), a proto je zřejmé, že stavba nebyla řádně projednána z hlediska zájmů chráněných vodním zákonem. Dle žalobce dojde k podstatnému zhoršení retenčních schopností v území, a proto požadoval přezkum vyjádření odboru ochrany přírody Magistrátu hlavního města Prahy, ze dne 3. 10. 2008, Zn. S-MHMP-585391/2008/2/OOP/Vi podle § 149 odst. 4 správního řádu.

K tomuto přezkumu nedošlo. Žalobce tak byl zkrácen na svém procesním právu, na řádném vypořádání jeho odvolání a toto mělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Došlo také k

zásahu do žalobcova práva na příznivé životní prostředí, když byla umístěna stavba zhoršující retenční schopností krajiny.

5.

V odvolání žalobce poukázal na svou námitku vznesenou v řízení prvního stupně, že jak z akustické studie, tak z vyjádření Hygienické stanice ze dne 6. 4. 2009, čj. J.HK/942/32804/09 vyplývá, že území je již v současné době nadlimitně zatíženo hlukem. Realizace projednávaného záměru toto hlukové zatížení ještě zvýší a to jak ve fázi výstavby, tak při samotném užívání. Hygienická stanice stanovila požadavek k provedení kompenzačních opatření na existujících stavbách jiných vlastníků (zejména výměny oken). Na základě toho žalobce namítal, že nelze umístit stavbu bez toho, že by stavebník doložil souhlasy těchto jiných vlastníků s provedením stavebních úprav na jejich nemovitostech, a že principiálně nelze umisťovat záměry, které zvýší hlukovou zátěž v území, které je již v době rozhodování nadlimitně zatíženo. Stavební úřad odůvodnil zamítnutí této námítky tím, že orgán ochrany veřejného zdraví se k návrhu vyjádřil kladně. Žalobce v podaném odvolání požadoval přezkum vyjádření Hygienické stanice hl. m. Prahy (dále též „HS“) podle § 149 odst. 4 správního řádu.

5.a)

Ministerstvo zdravotnictví (dále též „MZ“) potvrdilo stanovisko HS stanoviskem ze dne 10. 3. 2010 č. j. 9216/2010-OVZ-32.2-26.1.010 K tomuto stanovisku ministerstva se žalobce včas vyjádřil podáním ze dne 17. 9. 2012, kdy poukazoval na to, že MZ ve stanovisku z hlediska hluku odkazuje na akustickou studii ze září 2008, která je zastaralá, dále MZ vychází z nízkého počtu pohybů (300 za den) a zcela přehlíží, že v přezkoumávaném stanovisku HS ze dne 6. 4. 2009 čj. J.HK/942/32804/09 je výslovně uvedeno, že „Pro dopravu vyvolanou areálem na, v současné době obslužené, komunikaci U Michelského mlýna, jsou překročeny základní hladiny hluku 55/45 dB.“ Argumentace, že výstavbou dojde ke zvýšení provozu a tedy i příslušných limitů, je scestná, v tomto řízení je umisťován obytný soubor a ne nová komunikace. MZ se tak nevypořádalo s vnitřním rozparem ve stanovisku (tvrzení překračování limitů a přesto souhlas) a nezákonně umožňuje umístit stavbu v rozporu s požadavky na ochranu před hlukem. S ohledem na skutečnosti uvedené výše žalobce ve smyslu § 75 odst. 2 s.ř.s. žádal soud o přezkoumání zákonnosti stanoviska HS ze dne 6. 4. 2009 čj. J.HK/942/32804/09 a jej potvrdujícího stanoviska MZ ze dne 10. 3. 2010 čj. 9216/2010-OVZ-32.2-26.1.010.

5.b)

Žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nereagoval na stanovisko MZ a vůbec se nezabýval připomínkami žalobce ke stanovisku ministerstva a k nepřístupnosti umisťovat další zdroj hluku do již nadlimitně zatíženého území. Žalobce byl tímto postupem zkrácen v právu na řádné vypořádání jeho odvolání. Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí dále není poznat, jakými úvahami byl žalovaný veden při zamítnutí této námítky (resp. při jejím ignorování) a žalované rozhodnutí je v tomto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Umístěním dalšího zdroje hluku do již nadlimitně zatíženého území, bylo zasaženo právo žalobce na příznivé životní prostředí.

6.

V úvodu této žalobní námítky žalobce poukázal na bod 7/ svého odvolání, kde namítal nevhodnost umístění stavby z hlediska ochrany ovzduší. Žádal, aby soud provedl přezkum závazného stanoviska orgánu ochrany ovzduší (poznámka soudu: míněno závazné stanovisko MHMP OOP ze dne 27. 4. 2009 čj. S-MHMP-357354/2009/1/OOP/VI.).

6.a)

Dále tvrdil, že Ministerstvo životního prostředí (dále též „MŽP“) stanoviskem ze dne 16. 2. 2010, č. j. 312/500/10 12759/ENV/10 potvrdilo napadené stanovisko, přičemž se nijak nevypořádalo s námitkou zhoršení ovzduší v důsledku nárůstu intenzity dopravy v ulici U Michelského mlýna a věnovalo se jen vytápění a odvětrávání garáží nově navrhovaného objektu. S ohledem na to žalobce ve smyslu § 75 odst. 2 s.ř.s žádal soud o přezkoumání zákonnosti stanoviska MHMP OOP ze dne 27. 4. 2009 čj. S-MHMP-357354/2009/1/OOP/VI a jej potvrdzujícího stanoviska MŽP ze dne 16. 2. 2010 čj. 312/500/10 12759/ENV/10.

6.b)

Poukázal na své vyjádření podáním ze dne 17. 9. 2012 k tomuto stanovisku ministerstva žalobce a namítl, že nedošlo k přezkumu v mezích napadení závazného stanoviska a žalovaný proto nemůže rozhodnout o podaném odvolání.

Žalovaný přesto rozhodl o podaném odvolání a o řešení ochrany ovzduší se ani nezmínil. Žalovaný tak porušil právo žalobce na plný přezkum podkladových závazných stanovisek, právo na řádné vypořádání s jeho odvoláním. Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí dále není poznat, jakými úvahami byl žalovaný veden při zamítnutí této námítky a žalované rozhodnutí je v tomto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Umístěním dalšího zdroje znečišťování ovzduší do již nadlimitně zatíženého území bylo zasaženo právo žalobce na příznivé životní prostředí.

7.

Žalobce tvrdil, že je umístění stavby nezákonné, protože stavba je v dané lokalitě urbanisticky nevhodná, nerespektuje charakter tohoto území, nerespektuje odstupy od okolních staveb ani výškové limity území historické obce Michle, neodpovídá požadavkům pro území se zvýšenou ochranou zeleně a zcela nepřípustně zasahuje do krajinného rázu. Jedná se o snahu umístit do území zcela předimenzovanou stavbu.

7.a)

Namítal, že ani stavební úřad a ani žalovaný nijak nereagovali na konkrétní argumenty vznesené žalobcem jak v prvostupňovém řízení, tak i v odvolání: „*umístění navržené stavby je podle nás [žalobce] nezákonné, neboť navrhovaná stavba je svým rozsahem zcela nepřiměřená stávající zástavbě v ulici U Michelského mlýna i v nejbližším okolí. Stanovisko k zásahu do krajinného rázu je vadné, neboť navrhovaná stavba má takové parametry, že změni vztahy v krajině, neboť se zcela vymyká měřítku stávající zástavby a jejímu situování na spodní hraně svahu. Navrhovaná stavba nemá dostatečné odstupy od stávající zástavby a její umístění je nesprávné i z hlediska památkové péče, neboť věže jsou navrhovány přímo na hranici území historického jádra obce, území s výškovou regulací. Dále se domníváme, že i část záměru navrhovaná v území s výškovou regulací tuto regulaci překračuje. Konečně se jedná o území se zvýšenou ochranou zeleně, navrhovaný souvislý komplex maximálně využívající pozemky stavebníka je v rozporu s požadavky na tuto zvýšenou ochranu zeleně.*“ Ze skutečnosti, že stavební úřad i žalovaný zamítl tuto žalobcovu námitku (odvolací bod) přesto, že se věcně nezabývali konkrétními argumenty vznesenými žalobcem, plyne nepřezkoumatelnost obou napadených rozhodnutí z hlediska nedostatků důvodů.

7.b)

Žalobce v odvolacím bodě 8) namítal urbanistickou nevhodnost, žalovaný se k tomuto prakticky vůbec nevyjádřil (pouze zmínil správné třídění podzemních a nadzemních podlaží podle OTPP) a pak poznamenal souhlas orgánu památkové péče a orgánu ochrany přírody. Neuvedl žádné vlastní úvahy, přitom posuzování urbanistické a architektonické vhodnosti je

kompetenci stavebního úřadu. Žalobce připomněl žalovanému nutnost posoudit urbanistickou a architektonickou vhodnost ještě ve svém podání ze dne 17. 9. 2012. Stavební úřad a ani žalovaný nevykonali svou kompetenci a nepřezkoumali urbanistickou vhodnost navrhované stavby. Tím oba porušili stavební zákon (§ 90 písm. b) a vydali nezákonná rozhodnutí.

K tomu žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2011 čj. 11 Ca 339/2009 – 69. (ve věci obytného souboru „Nad Kocandou“), ze kterého vyplývá, že se stavební úřad musí zabývat [i] architektonickým řešením umísťované stavby a jejím začleněním do lokality. Městský soud v rozsudku uvedl: (str. 7 dole) „*Soud si je vědom, že stavební úřad musí při svém rozhodování respektovat základní údaje uvedené v územním plánu, přesto ale není možné, aby žalovaný zcela rezignoval na zohlednění lokality, která se nachází v bezprostřední blízkosti uvažované zástavby. Ze správního spisu a předložené dokumentace zcela nepochybně vyplývá, že navrhovaná zástavba podstatně převyšuje zástavbu stávající...*“ (str. 8 uprostřed) „*I s ohledem na citované ustanovení § 90 stavebního zákona není možné, aby se architektonickým řešením budoucí zástavby stavební úřady vůbec nezabývaly. Tomuto kritériu je třeba věnovat zvýšenou pozornost, neboť na území České republiky se v mnoha lokalitách v posledních letech rozvíjí zástavba, která architektonické řešení vůbec nerespektuje, když není dostatečně vyřešeno vzájemné propojení stávající zastavěné lokality a uvažované zástavby. Soud si je vědom, že lokalita Nad Kocandou je součástí plochy s funkčním využitím SM, jak shora uvedeno, a v důsledku toho lze očekávat zastavění této lokality, ale mělo to být provedeno citlivě, v únosné míře a při respektování stávajícího území. S posouzením otázky, zda je umístění stavby v souladu s platným územním plánem pak souvisí i otázka posouzení vlivu stavby na životní prostředí žalobců.*“

Tedy, i kdyby zde byla zákonná a správná vyjádření dotčených orgánů, souhlasící s umístěním stavby z hlediska ochrany krajinného rázu, památkové péče, ochrany ovzduší, ochrany před hlukem atd., a stavba by byla v souladu s územním plánem, stále zůstává na stavebním úřadu posouzení architektonické a urbanistické vhodnosti a (přes všechny souhlasy) zůstává stavebnímu úřadu povinnost zamítnout umístění, v případě, že se jedná o stavbu architektonicky či urbanisticky nevhodnou. V případě projednávané stavby se jedná o exemplární nevhodnost.

Žalobce byl tímto postupem zkrácen na právu na řádné vypořádání odvolání, žalované rozhodnutí je v tomto rozsahu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaný nezabýval aspektem, který je pouze v jeho kompetenci.

7.c)

K uvedenému žalobce doplnil, že nestačí jen prokázat, že stavby splňuje určité limity, ale je také nutno ji posoudit z hlediska její urbanistické vhodnosti a vztahům k okolní zástavbě, z tohoto hlediska se jedná o nevhodnou stavbu a její umístění je pro urbanistickou nevhodnost a nerespektování charakteru území v rozporu se stavebním zákonem. Jak žalované tak i prvostupňové rozhodnutí je proto nezákonné. S ohledem na výškový skok navrhovaného komplexu — u ulice 3 nadzemní podlaží s podkrovím (při regulaci požadující 2 NP) a hned nad nimi desetipatrové věžáky (celkem 17 pater oproti úrovni ulice), což se v okolí, definovaném souvislou zástavbou nevyskytuje, je zjevné, že navrhovaná stavba neodpovídá urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí. Stavba nezapadá do urbanismu oblasti ani svou vnitřní kapacitou. Tvrzení stavebního úřadu že ano, je prakticky jen neodůvodněným konstatováním, které je proto nepřezkoumatelné. Žalobce byl tímto postupem krácen na právu na řádné vypořádání odvolání a právu na zákonnost rozhodnutí.

7.d)

Ve věci krajinného rázu žalobce uvedl, že stavební úřad lakonicky odkázal na „*stanoviska dotčených orgánů ochrany přírody a krajiny*“ s tím, že jsou kladná a že je

respektuje. Žalobce proto požádal o jejich přezkum postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu. V důsledku postupu ministra životního prostředí (viz dále bod 7.d) ve věci posouzení zásahu do krajinného rázu (nejprve jeho rozhodnutí ze dne 28. 3. 2012 čj. 1216/M/ 12 17869/ENV/12, sp. zn. P/2391 a pak rozhodnutí ze dne 3. 7. 2012 čj. 3225/M/12, sp. zn. P/2391 – poznámka soudu: správně má být uvedeno ze dne 29. 6. 2012, č. j. 3225/M/1247739/ENV/12 sp. zn. P/2391) nastal stav, kdy neexistuje platné stanovisko k přípustnosti zásahu do krajinného rázu způsobeného projednávanou stavbou a to přesto, že by se v případě realizace stavby jednalo o podstatný negativní zásah. Bez tohoto stanoviska nelze rozhodnout o umístění stavby. Ministr životního prostředí tak svým, těžko odůvodnitelným postupem, vytvořil pro stavebníka zásadní překážku pro umístění stavby.

Žalovaný přes tuto neexistenci stanoviska stavbu umístil a to přesto, že se jedná o stavbu s podstatným negativním vlivem na krajinný ráz. Žalované rozhodnutí je tak vydáno v rozporu s ustanovením § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny a je proto nezákonné. Tímto nezákonným rozhodnutím žalovaného bylo zasaženo do procesních práv žalobce (právo na zákonnost rozhodování) a také do žalobcova práva na příznivé životní prostředí.

7.e)

Dále k tomu konstatoval, že Ministerstvo životního prostředí nejprve závazným stanoviskem ze dne 5. 2. 2010 čj. 6498/500/09, 106646/ENV/09 změnilo závazné stanovisko MHMP OOP na nesouhlas z hlediska vlivu na krajinný ráz. Ministr životního prostředí (dále též „ministr“) následně rozhodnutím ze dne 28. 3. 2012 (vypraveno 4. 4. 2012) čj. 1216/M/ 12 17869/ENV/12 (sp. zn. P/2391), zrušil závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 5. 2. 2010 čj. 6498/500/09, 106646/ENV/09 a dále zrušil v bodě 5. B) závazné stanovisko OOP MHMP ze dne 6. 11. 2008 čj. S-MHMP- 585391/2008/1/OOP/VI ve věci krajinného rázu s odůvodněním, že daná lokalita nemá krajinný ráz a že tedy zde není kompetence orgánu ochrany přírody krajinný ráz posuzovat. Ministr takto rozhodl v příkrém rozporu s doporučením rozkladové komise (z 12. 10. 2010 a ze 7. 10. 2011). Žalobce proti rozhodnutí ministra podal dne 23. 4. 2012 rozklad, který doplnil dne 22. 5. 2012. V rozkladu požadoval zrušení rozhodnutí ministra.

Žalobce odůvodnil rozklad takto:

Podstatou ministrova rozhodnutí je tvrzení, že předmětná lokalita nemá znaky krajiny, nelze proto mluvit o krajinném rázu a nebyla tak dána kompetence orgánu ochrany přírody vydávat stanovisko k zásahu do krajinného rázu (a proto zrušil i příslušnou část původního stanoviska MHMP OOP). Tyto závěry ministra jsou nesprávné hned z několika důvodů:

Předmětná lokalita je krajinou a to přesto, že je v zastavěné části Prahy. Jedná se o místo bývalého okraje původní vsi a jejího nezastavěného okolí, z té doby se zachoval nezastavěný (příkrý) svah nad údolím Botiče (nad současnou ulicí U Michelského mlýna) s tím, že novodobá zástavba se nachází až za hranou tohoto svahu a tento svah nezasahuje a ani nenarušuje. Dále se předmětná lokalita nachází v úzké, sevřené části údolí Botiče, kde je velmi blízký protilehlý svah (Tyršova vrchu na pravém břehu), který je také zcela nezastavěný — zástavba je zde soustředěna jen v úzkém proužku podél Botiče o „šířce“ dvou, či tří řad domů. Je zjevné, že právě zde se zachoval krajinný prvek přechodu mezi (dříve) vesnickou zástavbou v údolí Botiče a volnou, nezastavěnou krajinou. Z uvedeného plyne, že se jistě jedná o krajinu navíc nesoucí uvedený krajinný prvek; tato část krajiny je proto i cenným svědectvím dřívější podoby území a právě uvedené nezastavěné svahy nad (úzkým a zastavěným) údolím Botiče jsou to hodnotou, která má být v této části krajiny chráněna. Je tedy zřejmé, že zde je krajina s charakteristickým rázem a že tedy kompetence orgánu ochrany přírody je dána — základ rozhodnutí ministra je tak nesprávný, což způsobuje nezákonnost jeho rozhodnutí.

Krom obecné citace rozsudku NSS 6 A 83/2002-65 (který se navíc týkal jiné lokality) a tvrzení „umístění do městského prostředí obklopeného zastavitelným územím“, „vysoce urbanizovaného území“ a tvrzení „blízkosti výškových objektů panelových domů, administrativních a školských budov“ se v napadeném rozhodnutí nenachází konkrétní posouzení předmětné lokality, zejména její charakteristiky (uvedené výše v odst. 1, kterou jsme již dříve zmiňovali a která je ve spisu popsána). Není tak zřejmé, jak dospěl ministr k závěru, že nezastavěné svahy nad údolím Botiče nejsou krajinou. Ministr se také nijak nevypořádal se skutečností, že se jedná o území se zvýšenou ochranou zeleně, což je podle našeho názoru skutečnost, kterou musel zohlednit při posuzování, zda se jedná o krajinu. Konkrétně jsme v minulosti (ve vyjádření k umístění, v odvolání proti umístění) uvedli, například že „umístění navržené stavby je podle nás nezákonné, neboť navrhovaná stavba je svým rozsahem zcela nepřiměřená stávající zástavbě v ulici U Michelského mlýna i v nejbližším okolí. Stanovisko k zásahu do krajinného rázu je vadné, neboť navrhovaná stavba má takové parametry, že změní vztahy v krajině, neboť se zcela vymyká měřítku stávající zástavby a jejímu situování na spodní hraně svahu. Navrhovaná stavba nemá dostatečné odstupy od stávající zástavby a její umístění je nesprávné i z hlediska památkové péče, neboť věže jsou navrhovány přímo na hranici území historického jádra obce, území s výškovou regulací. Dále se domníváme, že i část záměru navrhovaná v území s výškovou regulací tuto regulaci překračuje. Konečně se jedná o území se zvýšenou ochranou zeleně, navrhovaný souvislý komplex maximálně využívající pozemky stavebníka je v rozporu s požadavky na tuto zvýšenou ochranu zeleně. ... hned za hraniční čarou výškové regulace mají být desetipatrové věže. Toto je zcela nepříjemný přechod“ a „S ohledem na uvedený výškový skok a desetipatrové věžáky /17 pater oproti úrovni ulice!/ (což se v okolí, definovaném souvislou zástavbou nevyskytuje) je zjevné, že navrhovaná stavba neodpovídá urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí.“ Ministr se nijak nevypořádal s těmito argumenty prokazujícími existenci krajinného rázu v předmětné lokalitě a intenzitu zásahu do něj (přesto, že je měl ve spisu) — jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. S ohledem na požadavky zákonnosti (např. zákaz libovůle a z toho plynoucí nutnost přezkoumatelnosti) je ministrovo rozhodnutí proto nezákonné právě pro nedostatek odůvodnění. V tomto odkazujeme na rozsudek.

Právě pro naprostou předimenzovanost záměru oproti sousedící zástavbě se jedná o podstatný zásah do krajinného rázu — mírou zásahu se však z důvodu popření kompetence ministr již nezabýval.

Dále žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, sp. zn. 6 A 97/2001 (publ. pod č. 499/2005 Sb. NSS) ve věci „seznatelného závěru“ (potvrzovaný následnou judikaturou), podle jehož právní věty „Závěr správního orgánu o tom, zda stavba či jiná činnost mohou snížit či změnit krajinný ráz, musí být přezkoumatelný nejen z důvodu nezbytné právní jistoty, ale též proto, aby se fyzické či právnické osoby, jejichž práva, právem chráněné zájmy či povinnosti mohou být takovým závěrem dotčeny, mohly k němu vyjádřit, předkládat návrhy, stanoviska a důkazní prostředky a uplatňovat i ostatní práva účastníků řízení.“ NSS uvedl dále v odůvodnění: „Názor, podle něhož by orgán ochrany přírody měl vést správní řízení pouze v případech, v nichž by dospěl k závěru, že posuzovanou činností by mohlo dojít ke snížení nebo změně krajinného rázu, je nepříjemný, neboť vede k paušálnímu závěru, že orgán ochrany přírody ve všech případech nejprve předběžně a mimo správní řízení posoudí uvedenou otázku, a podle toho správní řízení buď zahájí, či nikoliv...“ „Uvedený názor je nesprávný též proto, že ponechává kompetenci orgánu ochrany přírody závislou na jeho vlastním a nadto mimoprocesním posouzení určité otázky. Takový postup ovšem evidentně připouští značné riziko v právním státě nepřipustné libovůle, neboť nezaručuje, že s obdobnými případy bude nakládáno obdobně (srov. zásadu *treat like cases alike and different cases differently*), tj. neposkytuje

dostatečné záruky rovného přístupu správních orgánů k fyzickým a právnickým osobám. Orgán ochrany přírody nejenže svou kompetenci odvozuje od svého vlastního posouzení, ale výsledek tohoto posouzení v některých případech nemusí být ani zřejmý, a především už vůbec nemusí být zřejmé, jaké úvahy jej k jeho závěru vedly a které skutečnosti vzal při svých úvahách v potaz. Účastník územního řízení, v němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle zákona o ochraně přírody a krajiny (např. občanské sdružení, jehož hlavním posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny), by tak v případě, že by orgán ochrany přírody podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny žádné rozhodnutí nevydal, neznal vůbec důvody takového postupu orgánu ochrany přírody, a pokud by mu byla odeprána možnost tyto důvody zjistit tím, že sám účinně podá návrh na zahájení řízení podle § 12 odst. 2 citovaného zákona - neměl by k dispozici ani žádný procesní prostředek, jak se jich dopátrat.“ Uvedený závěr NSS, že „Uvedený názor je nesprávný též proto, že ponechává kompetenci orgánu ochrany přírody závislou na jeho vlastním a nadto mimoprocesním posouzení určité otázky.“ je plně aplikovatelný i na ministrem „předřazenou otázku“ o existenci krajiny a z toho obdobně dovozované dohady o ne/existenci kompetence orgánu ochrany přírody vést řízení ve věci posouzení zásahu do krajinného rázu.

Konečně žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2008 čj. 7 Ca 219/2007 – 58 ve věci „Dubový mlýn“, ze kterého plyne, že „Při posuzování snížení či změny krajinného rázu (§ 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny) je nutné vedle sebe hodnotit stav, pro nějž se určitá krajina či její část stala jedinečnou (ať z hlediska přírodního, historického, architektonického či jiného), a stav, jak bude vypadat po umístění stavby. Souhlas nelze zdůvodnit pouze tím, že se v dané lokalitě umísťuje množství jiných nových staveb, a pominout tak po staletí budovanou charakteristiku místa.“ A jeho odůvodnění „... je nutné v tomto správním řízení zaměřit pozornost na shora uvedený krajinný ráz ve svém souhrnu. Je pochopitelné, že solitérní stavba stěží ovlivní charakter celého přírodního parku, o to však v dané věci nejde. V tomto případě je nutné hodnotit zásah do krajinného rázu s ohledem na místní podmínky, tedy nikoliv s ohledem na celý přírodní park, ale na dané konkrétní místo, a to ve všech souvislostech. Jak je patrné z fotodokumentace, stavba evidentně do zeleně zasahuje a novou dominantou z pohledu od rybníka vedle budovy bývalého mlýna bude. Proto je nutné velice konkrétně rozebrat veškeré aspekty, přičemž zejména je nutné v dané věci hodnotit veřejný zájem, který v odůvodnění správních rozhodnutí není zmíněn vůbec.“

Podobně v předmětné lokalitě svahu nad Botičem není důvodem neexistence krajiny skutečnost, že se (mimo svahy nad Botičem!) jedná o částečně zastavěné území, nelze pominout historicky vzniklou charakteristiku místa (viz výše) a naopak je nutno zohlednit, že se jedná o návrh stavby až o 17 pater převyšující stávající ulici, průběžně rostoucí v zatím „zeleném“ svahu, a to v prostředí cca 2 patrové zástavby, tj. o novou dominantu evidentně zasahující souvislou zelení, svah nad Botičem.

Ministr životního prostředí rozhodnutím z 11. 7. 2012 čj. 3225/M/12, sp. zn. P/2391 potvrdil své vlastní rozhodnutí a zamítl podaný rozklad.

Předně je porušením zásady dvojinstančnosti, když ministr rozhoduje o rozkladu proti svému vlastnímu rozhodnutí.

Dále ministr setrval na svých dříve uvedených argumentech, resp. připustil, že krajina může být i v zastavěném území, ale dodal, že by zde musela přistoupit další okolnost, a ta podle něj nepřistoupila. Toto tvrzení není věcně správné (viz argumenty o krajinné charakteristice uvedené žalobcem) a pak také proto, že stavební pozemky, o které se jedná, jsou územním plánem HMP vedeny v území se zvýšenou ochranou zeleně (viz např. vyjádření odboru územního plánu MHMP ze dne 14. 1. 2009 čj. S-MHMP 826354/2008/OUP). Tedy i při zužujícím výkladu ministra zde krajinný ráz je. Území se zvýšenou ochranou zeleně přitom vymezuje zastavěné pásmo se stabilizovaným či zvýšením

umožňujícím podílem zeleně v kontaktu s lesními porosty, hodnotnými přírodními lokalitami, vegetačními doprovody vodotečí, ve kterých je cílem ochrana souvislých ploch zeleně, solitérů a skupin kvalitních a perspektivních dřevin, které obohacují celoměstský systém zeleně a systém ÚSES. Zužující ministrův výklad pojmu krajina je popřením smyslu ochrany krajinného rázu.

S ohledem na to žalobce ve smyslu § 75 odst. 2 s.ř.s žádal soud o přezkoumání zákonnosti stanoviska OOP MHMP ze dne 6. 11. 2008 čj. S-MHMP-585391/2008/1/OOP/VI a jej potvrzujících stanovisek Ministerstva životního prostředí (resp. ministra životního prostředí) a to stanoviska ze dne 28. 3. 2012 č. j. 1216/M/ 12 17869/ENV/12, sp. zn. P/2391 a pak rozhodnutí o zamítnutí rozkladu ze dne 3. 7. 2012 čj. 3225/M/12, sp. zn. P/2391.

7.f)

Podle žalobce měl stavební úřad z územního plánu zjistit, že se jedná o území se zvýšenou ochranou zeleně. Byl na to ostatně upozorněn ve vyjádření odboru územního plánu MHMP ze dne 14. 1. 2009 č.j. S-MHMP 826354/2008/OUP. Stavební úřad na to nijak nereagoval, žalobce to napadl ve svém odvolání. Žalovaný se touto otázkou také nezabýval.

Tím byl žalobce zkrácen na právu na řádné vypořádání odvolání, zároveň je rozhodnutí žalovaného v důsledku toho nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

7.g)

Ve věci památkové péče stavební úřad kreativním způsobem posoudil, že při pohledech z ulice U Michelského mlýna se jedná o stavbu o 2 nadzemních podlažích, z vizualizací je přitom zcela zjevné, že při pohledu z ulice budou jasně vidět 3 nadzemní podlaží a podkroví, tedy že (že při posuzování nadzemního podlaží z hledisek památkové ochrany) je navržená stavba v rozporu s požadavky památkové péče (požadavek 2 NP historického jádra obce, viz např. vyjádření odboru územního plánu MHMP ze dne 14. 1. 2009 č.j. S-MHMP 826354/2008/OUP). Tento rozpor je zcela zjevný i z toho, že hned za hraniční čarou výškové regulace mají být desetipatrové věže (celkem 17 pater oproti úrovni ulice!). Toto je zcela nepřijatelný přechod. Ve spisu stavebního úřadu je založeno souhlasného stanovisko orgánu státní památkové péče (MHMP – OKP, ze dne 6. 11. 2008, čj. MHMP 585281/2008/Fex), které se vůbec nezabývá ochranou historického jádra obce (a k jeho ochraně stanovené výškové regulaci). Žalobce proto požadoval přezkum souhlasného stanoviska orgánu státní památkové péče (MHMP – OKP, ze dne 6. 11. 2008, čj. MHMP 585281/2008/Fex) postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu. Ministerstvo kultury (dále též „MK“) se ve svém stanovisku ze dne 6. 5. 2010 čj. MK 6842/2010 věnovalo jen přezkumu působení navrhované stavby na Pražskou památkovou rezervaci a zcela pominulo vliv stavby na historické jádro obce (Michle) — nedošlo tak k požadovanému přezkumu.

MK při přezkumu nejprve oznámilo žalobci přípisem ze dne 16. 3. 2010 čj. MK 3674/2010 OPP, sp. zn. MK-S 58/2010 OPP, že bude doplňovat podklady a že po jejich obdržení žalobce vyrozumí, ale to následně neučinilo a vydalo své závazné stanovisko ze dne 6. 5. 2010 čj. MK 6842/2010 OPP, sp. zn. MK-S 58/2010 OPP bez toho, že by dalo žalobci možnost vyjádřit se k doplněným podkladům (vyjádření ústředního pracoviště NPÚ ze dne 20. 4. 2010 čj. NPÚ 302/2339/2010). Došlo tak k porušení procesních práv žalobce (právo vyjádřit se k podkladům) a to mělo vliv na zákonnost následně vydaného závazného stanoviska.

S ohledem na skutečnosti uvedené výše (neposouzení z hlediska ochrany historického jádra obce, porušení procesních práv) žalobce ve smyslu § 75 odst. 2 s.ř.s žádal soud o přezkoumání zákonnosti stanoviska(orgánu státní památkové péče (MHMP – OKP, ze dne 6. 11. 2008, čj. MHMP 585281/2008/Fex) a jej potvrzujícího stanoviska MK ze dne 6. 5. 2010 č.j. MK 6842/2010 OPP, sp. zn. MK-S 58/2010 OPP.

7.h)

Žalobce k tomu uzavřel, že projednávaná stavba nebyla posouzena orgány památkové péče z hlediska vlivu na historické jádro obce, proto nemohl stavební úřad ani žalovaný rozhodovat. Žalobce na toto upozornil. Žalované i prvostupňové rozhodnutí je tak nezákonné. Žalobce byl zkrácen na právu na řádné vypořádání jeho odvolání.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný nejprve žádal, aby soud posoudil otázku aktivní legitimace žalobce s tím, že uvedená osoba neexistuje. Občanské sdružení Ateliér pro životní prostředí je identifikováno IČ 69347760 a má sídlo Ve Svahu 1 v Praze 4. V žalobě uvedené IČ 26647435 a sídlo Na Dlážděnce 102/4, 182 00, Praha 8 nepřísluší občanskému sdružení Ateliér pro životní prostředí. Z tohoto důvodu žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl.

K žalobní námitce doručování územního rozhodnutí bez grafických příloh, tedy neúplného, žalovaný uvedl, že grafické podklady nejsou nedílnou součástí územního rozhodnutí, a tedy není zákonná povinnost tyto grafické podklady jako součást rozhodnutí doručovat všem účastníkům. Z textu napadeného územního rozhodnutí rovněž nevyplývá, že by grafický podklad měl být nedílnou součástí územního rozhodnutí.

Ohledně námitek týkajících se šikanózního výkladu ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona žalovaný poukázal na obsah rozhodnutí ze dne 10.9.2012, č.j. S-MHMP 774995/2009/Fr, které je součástí správního spisu.

K „odsouvání“ některých otázek do stavebního řízení, žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.

K žalobní námitce stran řádného přezkoumání závazného stanoviska odboru ochrany prostředí MHMP (MHMP OOP) žalovaný uvedl, že předmětné závazné stanovisko č.j. S-MHMP-585391/2008/1/OOP/VI ze dne 6.11.2008 bylo předáno MŽP dle § 149 odst. 4 správního řádu. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že záměr z hlediska ochrany přírody a krajiny byl posouzen příslušným pracovištěm MŽP, následně rozkladovou komisí ministra a poté ministrem životního prostředí. Žalovaný není oprávněn jakkoliv odborně obsah závěrů vycházejících z MŽP posuzovat, neboť žádný právní předpis jej k takovému postupu neurčuje.

K žalobní námitce, týkající se posouzení závazného stanoviska Hygienické stanice hl.m. Prahy ze strany Ministerstva zdravotnictví žalovaný konstatoval, že není žádným právním předpisem zmocněn k přezkoumávání výsledku odborného posouzení věci uvedeným ministerstvem.

K žalobní námitce, v jejímž obsahu je namítána urbanistická nevhodnost stavby, žalovaný odkázal na obsah napadeného územního rozhodnutí.

K žalobní námitce, v jejímž obsahu je namítána nezákonnost postupu MK v procesu posuzování záměru z hlediska památkové péče, žalovaný odkázal na obsah předloženého správního spisu, konkrétně na závazné stanovisko MK č.j. MK 6842/2010 OOP ze dne 6.5.2010 s tím, že žalovanému nepřísluší právo na přezkoumání či jiné odborné hodnocení výsledku posouzení záměru ze strany MK.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Paní PhDr. Z. M. jako osoba zúčastněná na řízení podle obsahu svého vyjádření k žalobě ze dne 28.10.2013 s umístěním stavby nesouhlasila. Uvedla, že tvrzení žalovaného k jednotlivým žalobním námitkám jsou pro nereflexivní reality irelevantní a pouze popírají tvrzení žalobce. Žalovaný přehlíží fakt, že by navrhovaná stavba byla součástí už existující zástavby, kterou ohrožuje megalomanským předimenzováním. Pokoušela se předložit před územním řízením stavebnímu odboru Městské části Prahy 4 petici občanů proti tomuto stavebnímu záměru, paní Jakoubková, která tehdy stavební úřad vedla a nyní je v čele stejného odboru na magistrátu, však prohlásila, že jí petice nezajímá ani ji nedala do zápisu, nikdo na ni ani nedpověděl. Kopii petice přiložila k vyjádření k žalobě.

Zdůraznila, že ulice U Michelského mlýna je úzká, křivolaká cesta podél Botiče v zářezu, který vyhloubila jeho údolní niva před staletími mezi vrchem Bohdalcem a pankráckou stráň, nejsou tu chodníky-není na ně místo. Přesto, zde je už nyní díky paní Jakoubkové osm šestpatrových obud (bytových domů) s příslušným počtem aut. Paní M. tehdy ani neměla být připuštěna do územního řízení, když se tam vnutila, nebylo jí to nic platné, a tři z paneláků, které má přímo před okny, jí nechaly jen 2-3 hodiny denního svitu, dům jí poklesl o 6 mm. Považuje tehdejší vedoucí stavebního úřadu paní Jakoubkovou za občansky a profesionálně negramotnou, jejímž jediným cílem je vyhovět developerům. Na to doplatili občané z různých částí Prahy 4. Ze zoufalství založili občanské sdružení „Michle-náš domov“ ve snaze bránit se jejímu působení.

Při umisťování nynější stavby se posuzovalo jen, aby tyto domy měly co nejlepší podmínky k bydlení. Vliv na životní prostředí, životní podmínky a kvalitu života lidí, kteří tu žijí, byl ignorován.

K namítanému nedostatku aktivní legitimace žalobce poukázala na protokol o ú.j. v územním řízení ze dne 28.5.2009, kde s žalobcem bylo jednáno. Zástupce žalobce pan Černohous jí byl doporučen jako čestný a spravedlivý, hájící práva občanů proti zkorumpovaným úředníkům. Je filozofka s oborem dějin, proto takto argumentuje, píše za občany Michle, kteří jsou o jejím jednání průběžně informováni.

V dalším podání ze dne 18.5.2015 poukázala na to, že stavební úřad nevyčkal výsledku nařízeného ústního jednání soudu a oznámil zahájení územního řízení o změně územního rozhodnutí a stavebního řízení ze dne 5.5.2015, sp.zn. P4/093125/14/OST/RAPR, č.j. P4/061154/15/OST/RAPR, které přiložila.

Městská část Praha 4 jako osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k žalobě ze dne 26.5.2015 uvedla, že na základě Statutu hlavního města Prahy a zákona č. 131/2000Sb., o hlavním městě Praze, je povinna chránit veřejný zájem, pečovat o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů. Městská část Praha 4 proto z důvodů níže uvedených vyjádřila nesouhlas s umístěním stavby „Obytný soubor U Michelského mlýna“, která je v rozporu s veřejným zájmem i závaznými právními předpisy.

Měla za to, že stavba není v souladu se Zásadami územního rozvoje hl.m. Prahy. Stavba se třemi výškovými dominantami je umisťována do svahu na levém břehu Botiče. Tento svah je v Územně analytických podkladech hl. m. Prahy mezi kompozičními hodnotami území popsán jako pohledově exponovaný. Články 8.1 a 8.3 Zásad územního rozvoje hl.m. Prahy stanovují ochranu pohledově exponovaných svahů a hran náhorních

plošin, měřítka zástavby atd. a požadují zachovat zelené klíny a dosud nezastavěné přírodní horizonty.

Stavba není v souladu s Územním plánem hl. m. Prahy (dále též „ÚP“). Podle ÚP je stavba umístěna do stabilizovaného území, ve kterém není stanovena míra využití území; z hlediska limitů rozvoje je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Stabilizované území při ulici U Michelského mlýna je tvořeno stávající souvislou zástavbou a stabilizovanou hmotovou strukturou (dle UAP 2012 se jedná o strukturu R2 - rostlá venkovského typu - jádra venkovského osídlení, rostlá zástavba drobného měřítka). Navrhovaná zástavba není v souladu s typem struktury stávající zástavby, zároveň převyšuje stávající výškovou hladinu, proto lze konstatovat rozpor navrhované stavby s vyhláškou č. 32/1999 Sb. hl.m.Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy. Stavba je umístěována na samé hranici historického jádra obce Michle. V tomto území je vyhláškou č. 32/1999 Sb. hl.m.Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, stanovena výšková regulace max. dvě nadzemní podlaží a šikmá střecha s možností využití podkroví. Dle této vyhlášky je stávající zástavba v historických jádrech bývalých samostatných obcí měřítkem a limitem pro hodnocení nové výstavby v území. Umístění věžových domů na hranici historického jádra je v rozporu s požadavky památkové péče a vyhláškou č. 32/1999 Sb. hl.m.Prahy.

Dle výkresu Územního plánu hl. m. Prahy č. 31 - Podrobné členění ploch zeleně je stavba navržena v území se zvýšenou ochranou zeleně. Navrhovaná stavba zastavuje stávající dotčené pozemky se vzrostlou zelení z více jak 60 % a požadavek na zvýšenou ochranu této zeleně tak není dodržen. Je třeba též připomenout, že v ulici u Michelského mlýna je veřejný zájem na maximálním zachování zelených ploch, zejména s ohledem na vedoucí cyklostezku (viz dále), jakož i na skutečnost, že daná lokalita, a to zejména ve směru západním k Družstevnímu ochozu a Reitknechtce, nemá dostatek zeleně a zelených ploch, a že by v této lokalitě tak došlo k vytvoření nezdravého životního prostředí pro obyvatele okolních staveb.

Městská část Praha 4 také uvedla, že stavba není v souladu s čl. 4 a čl. 13 vyhlášky OTPP. Stavba je svým rozsahem zcela nepřiměřená stávající zástavbě v ulici U Michelského mlýna i v nejbližším okolí, zcela se vymyká měřítku stávající nízkopodlažní zástavby v údolí Botiče, svým urbanistickým a architektonickým řešením vhodným způsobem nereaguje na charakter a strukturu této zástavby. Umístěním stavby bude nad přípustnou míru obtěžováno okolní obytné prostředí a ohrožována bezpečnost a plynulost provozu na jednosměrné komunikaci U Michelského mlýna s cyklotrasou A23.

Dopravní napojení navrhované stavby je uvažováno na ulici U Michelského mlýna po jednosměrném okruhu kolem starší zástavby, příjezd je rovněž možný po jednosměrné části komunikace podél Botiče. Stavba obytného souboru představuje značný nárůst počtu osobních automobilů (143 garážových stání) v této ulici a velký rozsah těžké nákladní dopravy při výstavbě, Vzhledem k úzkému profilu a kapacitě komunikace U Michelského mlýna není navýšení dopravní intenzity plánovaného rozsahu na této komunikaci při zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu možné.

Ulicí U Michelského mlýna vede cyklostezka A23: Botič. Střední úsek ulice U Michelského mlýna o délce cca 130 m je dopravními značkami označen jako obytná zóna, tzn. úsek, kde smějí chodci užívat pozemní komunikaci v celé její šířce a jsou dovoleny hry dětí. Vzhledem ke klidnému charakteru a umístění komunikace U Michelského mlýna podél břehu Botiče je tato komunikace využívána převážně chodci a cyklisty. Zvýšením dopravní

intenzity na této komunikaci hrozí riziko kolize chodců a cyklistů s automobilovou dopravou.

Zásadní rozpor s veřejným zájmem je pak spatřován v dopravní obslužnosti dané lokality, kdy příjezd k navrhované stavbě je fakticky možný pouze z ulice Michelská, která již v současné době svou kapacitou nepostačuje k zabezpečení plynulého provozu, a to zejména ve směru, kde se napojuje na ulici Plynářská (Nuselská). Již v současné době je ve spodní části Michelské ulice kolabující doprava, vytvářejí se kolony až do výše nad Ohradní ulici a nájezd z ulice u Michelského mlýna na ulici Michelská ve směru k ulici Plynářská je v době dopravní špičky prakticky nemožný. Rovněž vzhledem ke světelné signalizaci v části u domova Sue Ryder, není vůbec možné umístit do výjezdu na Michelskou ulici z ulice U Michelského mlýna další světelnou signalizaci, neboť tím by byla doprava v Michelské ulici zcela zablokována. Navrhovaná stavba má kapacitu 143 parkovacích stání, přičemž je nutno přihlídnout též k tomu, že budou též dojíždět návštěvy a část budovy je administrativní, a tedy lze očekávat další nárůst počtu vozidel v důsledku dojíždění do zaměstnání, dopravní obsluhy atd. Dále je nutné zdůraznit, že vzhledem ke skutečnosti, že na sousedních pozemcích ve směru k ulici Michelská je v současné době umísťován další obytný soubor s kapacitou 90 bytů, je zřejmé, že není vůbec reálné zajistit dopravní obslužnost navrhované stavby a dostatek parkovacích míst. Průjezd ulice U Michelského mlýna podél Botiče směrem na ulici Nuselská je pak zcela vyloučený vzhledem k existenci cyklostezky A23 a střední části ulice vymezené dopravními značkami jako „Obytná zóna“. Nárůst hlučnosti a frekvence dopravy v této části ul. U Michelského mlýna na úroveň, kterou lze reálně očekávat v případě realizace navrhované stavby, by fakticky z této lokality učinil další hlavní komunikaci, paralelní s ul. Nuselská. Navíc by se celá ulice U Michelského mlýna, která slouží jako cyklostezka, stala veřejným parkovištěm pro parkování osob, dojíždějících do zaměstnání, popř. za službami do navrhované stavby. Rovněž nelze opominout nárůst hlučnosti, prašnosti a zplodin do této lokality, která je charakterizována jako území se zvýšenou ochranou zeleně.

S ohledem na výše uvedené považoval Městská část Praha 4 podanou žalobu za důvodnou.

S ohledem na zrušení ústního jednání soudu, kterým bylo oznámeno, že o věci soud bude rozhodovat bez ústního jednání (sdělení ze dne 20.5.2015) osoba zúčastněná na řízení paní M. v podání ze dne 25.5.2015 argumentovala obdobně jako Městská část Praha 4 a žalobce.

V replice ze dne 26.5.2015 žalobce v reakci na vyjádření žalovaného k žalobě setrval na svých žalobních tvrzeních, poukázal na vyjádření osoby zúčastněné na řízení MČ Praha 4 a trval na podané žalobě.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud ve věci rozhodoval postupem podle ust. § 76 odst. 1 s.ř.s. z důvodů následně uvedených. Věc soud vyřídil přednostně s ohledem na to, že usnesením ze dne 10.12.2014, č.j. 9 A 219/2012-98 nevyhověl návrhu na přiznání odkladného účinku žalobce, ale současně se jedná o žalobu, která byla podána již dne 27.12.2012.

Soud se předně zabýval námitkou nedostatku aktivní legitimace žalobce, kdy vyšel ze zjištění, že je mu žalobce znám z rozhodovací činnosti v jiných věcech, se žalobcem bylo v průběhu celého územního řízení správními orgány jednáno jako s oprávněnou osobou a nesprávnost jeho identifikačních údajů v písemném podání žaloby byla jako písařská chyba napravena podáním žalobce ze dne 14.3.2013. Důvod pro odmítnutí jeho žaloby soud proto neshledal.

Při posouzení soud věci samé vyšel z obsahu spisového materiálu, odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, písemného vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení k podané žalobě. S ohledem na podrobné a rozsáhlé žalobní námítky soud pro přehlednost zakomponoval podstatná skutková zjištění a použitá ustanovení právních předpisů přímo do textu vlastního právního zdůvodnění vyhovění/nevyhovění daného bodu žaloby.

Ad 1/

Žalobce předně namítal, že bylo prvostupňové správní rozhodnutí doručováno neúplně, bez grafických příloh, na které textová část odkazuje, protože je rozhodnutí stavebního úřadu neúplné a z části nepřezkoumatelné. Žalovaný potvrdil nezákonný postup stavebního úřadu a prodloužil tak porušení práva žalobce na doručení kompletního rozhodnutí jak v jeho textové, tak i grafické části.

Uvedená vada doručení je zesílena tím, že stavební úřad neměl u sebe spis v průběhu lhůty k podání odvolání a účastníci ani nahlížením do spisu nemohli zjistit, jaký je přesný obsah vydaného prvostupňového rozhodnutí. Žalobce učinil neúspěšný pokus do spisu nahlížet dne 5.10.2009. Tuto vadu tak nelze zhojit tvrzením, že se grafická část rozhodnutí nedoručuje, neboť účastníci mají právo nahlížet do ní u stavebního úřadu.

K uvedené odvolací námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že do spisu bylo možno nahlížet přímo u něj. Nevyjádřil se tak k nemožnosti nahlédnout do spisu v době běhu odvolací lhůty a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný nereagoval ani na obavu žalobce, že mezi ústním jednáním a dnem vydání rozhodnutí stavební úřad vyčkával doplnění dalších podkladů (odvolací bod 2). Ze soupisu spisu, jak jej vytvořil stavební úřad před jeho postoupením žalovanému nelze poznat, co je míněno položkou č.14 „doklady o projednání“, o jaké podklady se jedná. Tímto postupem byl žalobce zkrácen na právu na řádné vypořádání jeho odvolání.

Námitka je důvodná. Je tomu tak proto, že v rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby je ve výrokové části mj. uvedeno, že *„stavba bude umístěna podle dále uvedených podmínek na výše uvedených pozemcích při ulici U Michelského mlýna v Praze-Michli, jak je zakresleno v ověřené dokumentaci (výkres současného stavu v území v měřítku katastrální mapy 1:1000 se schematickým zákresem stavby včetně zákresu trvalých a dočasných záborů, doplňující výkresy: koordinační situace v měřítku 1:250, zastavovací situace v měřítku 1:250 včetně odstupových vzdáleností u hranic pozemků, dva kusy výkresů pohledů v měřítku 1:400), kterou po nabytí právní moci územního rozhodnutí obdrží žadatel v souladu s ustanovením § 92 odst. 4 stavebního zákona a § 9 odst. 5 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření“*.

Podle ustanovení § 92 odst. 4 stavebního zákona po dni nabytí právní moci územního rozhodnutí stavební úřad předá žadateli jedno vyhotovení územního rozhodnutí opatřené záznamem o účinnosti spolu s ověřenou grafickou přílohou v měřítku katastrální mapy; územní rozhodnutí opatřené záznamem o účinnosti zašle také obci, pokud není stavebním úřadem, a popřípadě speciálnímu stavebnímu úřadu, který povede stavební řízení. Podle odst.

5 téhož zákonného ustanovení obsahové náležitosti jednotlivých druhů územních rozhodnutí stanoví prováděcí právní předpis. Tím je vyhláška shora zmíněná č.503/2006 Sb. (dále jen „vyhláška“), která v ust. § 9 odst.1, 2 obsahové náležitosti vymezuje. V odstavci 5 téhož zákonného ustanovení pak vyhláška stanoví, že grafická příloha rozhodnutí o umístění stavby, ověřená stavebním úřadem, obsahuje celkovou situaci v měřítku katastrální mapy se zakreslením stavebního pozemku, požadovaného umístění stavby, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména vzdáleností od hranic pozemku a sousedních staveb, a popřípadě vybranou část dokumentace podle přílohy č. 1 k vyhlášce o dokumentaci staveb. U liniových staveb delších než 1 000 m a staveb zvláště rozsáhlých lze doplnit půdorysné vyznačení stavby na mapovém podkladě v měřítku 1 : 10 000 až 1 : 50 000.

Ustanovení § 92 stavebního zákona tedy mezi obsahové náležitosti územního rozhodnutí grafickou přílohu obsahující celkovou situaci v měřítku katastrální mapy výslovně nezařadilo, ale jeho ustanovení odstavce 4 stavebnímu úřadu ukládá, aby po právní moc územního rozhodnutí předal žadateli jedno jeho vyhotovení opatřené záznamem o účinnosti spolu s ověřenou grafickou přílohou v měřítku katastrální mapy, tedy grafickou přílohu územního rozhodnutí, která vychází z dokumentace pro územní řízení. Tento závěr podporuje shora zmíněné ust. § 9 odst. 5 vyhlášky, a je tak zřejmé, že stavebním úřadem ověřená grafická příloha, obsahující celkovou situaci v měřítku katastrální mapy, má být součástí územního rozhodnutí o umístění stavby a má být k němu připojena.

Stavební úřad je proto podle § 92 stavebního zákona a § 9 vyhlášky povinen všem účastníkům územního řízení doručit rozhodnutí o umístění stavby i s ověřenou grafickou přílohou obsahující celkovou situaci v měřítku katastrální mapy se zakreslením stavebního pozemku, požadovaného umístění stavby, s vyznačením vazeb a vlivů na okolí, zejména na vzdálenosti od hranic pozemku a sousedních staveb. Takový postup je potřebný a účelný i s ohledem na nemožnost přesného vyjádření povahy a závažnosti zásahu do území formou pouhého slovního popisu umístěvané stavby (srovnej obdobně rozsudek NSS ve věci sp.zn. 4 As 18/2012 ze dne 28.03.2013). K obdobnému závěru dospěl také Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ve věci sp.zn. 15 A 60/2013 ze dne 06.08.2013 podle kterého, pokud náležitosti uvedené v § 9 odst.1 písm. c) a d) vyhlášky vyjádří stavební úřad v územním rozhodnutí tak, že v textové části odkáže na grafickou přílohu, stává se tato grafická příloha součástí rozhodnutí, se kterou musí být nakládáno stejně jako s textovou částí rozhodnutí a územní rozhodnutí pak musí být doručováno s touto grafickou přílohou.

V nyní projednávané věci mezi stranami není sporu o tom, že při doručování územního rozhodnutí veřejnou vyhláškou nedošlo k publikaci ověřené dokumentace, na kterou stavební úřad ve svém rozhodnutí o umístění stavby ve výrokové části odkazuje. S ohledem na shora citované právní předpisy a ve světle zmíněných judikátů soud dospěl k závěru, že územní rozhodnutí mělo být doručováno (zde cestou veřejné vyhlášky) v úplné podobě, tedy včetně textové i grafické části. Nedodržení tohoto postupu stavebním úřadem je nezákonností, která nebyla zhojena ani tím, že by byl v územním řízení žalobce řádně seznámen s kompletní dokumentací předloženou žadatelem (ve znění jejího doplnění), a že by se tedy jednalo o vadu řízení, která nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného (jak tomu bylo ve shora citovaném rozhodnutí NSS ve věci sp.zn. 4 As 18/2012 a rozsudku KS Ústí nad Labem).

Žalobce přitom nemožnost nahlédnout do spisového materiálu namítal jak v průběhu územního řízení, tak v podané žalobě a jeho námitka je opodstatněná. Z obsahu správního spisu totiž vyplynulo, že žadatel (PSG-Servis spol.s.ro.) k žádosti v souladu s § 86 stavebního zákona ve spojení s ustanovením § 3 vyhlášky grafickou přílohu žádosti a dokumentaci přiložil (podání ze dne 12.11.2008) a na výzvu stavebního úřadu (ze dne 16.12.2008 bod 5,6) ji posléze doplnil (podáním ze dne 09.04.2009 B,C). Za tohoto stavu bylo stavebním úřadem oznámeno zahájení územního řízení a dotčené osoby pozvány k ústnímu jednání (oznámení ze

dne 21.04.2009 na 28.05.2009 v 09:00hod). Dne 27.05.2009 se zástupce žalobce domáhal pořízení fotokopii dokumentace k územnímu řízení vlastním digitálním fotoaparátem a nahlížení do spisu. Stavební úřad mu postupem podle § 168 odst.2 věta druhá stavebního zákona a § 38 odst.4 správního řádu odepřel pořízení fotokopii textové a výkresové části návrhu sadových úprav, průvodní zprávy, souhrnné technické zprávy, vizualizace a kompletní výkresové části s tím, že nahlízející nedoložil písemný souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil ani souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace k územnímu řízení týká (zápis ze dne 27.05.2009, evidence nahlížení do spisu k územnímu řízení číslo spisu P4/6861/2008/Ost/CEKO Obytný soubor U Michelského mlýna-Praha4).

O neumožnění žalobci pořídit kopie dokumentace k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby bylo následně stavebním úřadem vydáno usnesení, kterým stavební úřad podle § 38 odst.5 správního řádu pořízení kopií odepřel (usnesení ze dne 26.08.2009). V odůvodnění uvedl, že se zástupce žalobce dne 27.05.2009 dostavil na stavební úřad k nahlížení do spisu a v rámci nahlížení požádal, aby mu bylo umožněno přineseným fotoaparátem pořídit kopii projektové dokumentace pro stavební řízení. Stavební úřad při odepření pořízení kopií vycházel z ustanovení § 38 odst.1,4 správního řádu, § 168 odst.2 věta druhá stavebního zákona, vyhlášky č.499/2006 Sb. a vyhlášky č.503/2006 Sb., kdy dovodil, že ochrany podle ustanovení podle § 168 odst.2 stavebního zákona používá jak projektová dokumentace pro provádění stavby, tak dokumentace k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby, přičemž ustanovení § 168 odst.2 stavebního zákona upravuje pořízení kopie dokumentace stavby u řízení, která probíhají, i u dokumentace archivované.

Z obsahu spisového materiálu k tomu dále vyplynulo, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 03.09.2009 aniž by do té doby byl žalobce jako účastník řízení vyzván k seznámení s podklady pro rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu). Žalobce se tak nemohl seznámit s podklady pro rozhodnutí stavebního úřadu před jeho vydáním, ale ani po něm v průběhu odvolací lhůty (vyvěšeno na úřední desce Úřadu Městské části Praha 4 od 04.09.-20.09.2009, patnáctý den od doručení byla neděle 04.10.2009, poslední den pro podání odvolání tak bylo pondělí 05.10.2009, kdy jej také žalobce uplatnil. Včasnost podání jeho odvolání ostatně stavební úřad ani žalovaný nezpochybnili). Je třeba také přisvědčit žalobci, že s ohledem na nezákonný postup stavebního úřadu nemohl uplatnit v plné šíři námitky při ústním jednání dne 28.5.2009, ač je územní řízení ze zákona ovládáno koncentrační zásadou (§ 89 odst. 1 stavebního zákona).

Žalobce v této souvislosti dále tvrdil, že se dne 05.10.2009 pokusil nahlížet do spisu a nebylo mu to umožněno. O tom není ve spisovém materiálu záznam. Není tak potvrzeno, že žalobce pokus nahlížet do spisu dne 05.10.2009 učinil, současně však není jeho tvrzení o pokusu o nahlížení toho dne vyvráceno v tom smyslu, že by žalobci bylo nahlížení do spisu umožněno a že mu tak bylo umožněno seznámit se se všemi podklady pro vydání rozhodnutí správního orgánu I.stupně, tedy i grafickými přílohami, jejichž absenci v rozhodnutí stavebního úřadu žalobce namítal. Nadto obsah spisového materiálu nesvědčí o tom, že by byl žalobce k seznámení s podklady před vydáním územního rozhodnutí vyzván.

Z obsahu správního spisu se dále podává, že k předložení odvolání žalovanému došlo podáním stavebního úřadu ze dne 19.11.2009/spolu se spisovým materiálem vypraveno dne 24.11.2009/žalovanému došlo dne 25.11.2009, tedy po uplynutí lhůty pro podání odvolání žalobce (5.10.2009). Neobstojí tak tvrzení žalovaného, že se žalobce mohl seznámit s obsahem spisového materiálu u něj poté, kdy jej stavební úřad žalovanému postoupil, když v té době již odvolací lhůta pro formulaci odvolacích námitek žalobci marně uplynula.

K předně uvedeným žalobním námitkám na tomto místě soud uzavírá, že je shledal důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby mělo být opatřeno grafickou přílohou a takto doručováno žalobci. Uvedená

vada nebyla zhojena ani tím, že by žalobci bylo umožněno seznámit se s obsahem celého spisového materiálu, zahrnujícím i dokumentaci stavby, v průběhu územního řízení ani v době plynutí odvolací lhůty (§ 83 odst. 1 správního řádu). Nelze tak vejít na tvrzení žalovaného uvedené v odůvodnění jeho rozhodnutí, že „*v případě, kdy správní spis stavební úřad postoupil MHMP, měl odvolatel možnost do jeho obsahu nahlížet u tohoto správního orgánu*“, neboť v době předložení spisu s odvoláním žalovanému již žalobci lhůta pro formulaci odvolacích bodů skončila. Nadto žalovaný mlčel k námitkám žalobce stran chybějících grafických podkladů územního rozhodnutí a nemožnosti seznámit se tak s obsahem celého spisového materiálu, jeho obavám z vyčkávání stavebního úřadu na doplnění podkladů žadatelem před předložením spisu žalovaného s odvoláním a na neozařování konkrétních „dokladů o projednání“ v položce 14. Žalovaný k tomu pouze konstatoval „*z obsahu přezkoumávaného rozhodnutí je nepochybné, že uváděné grafické podklady nejsou jeho nedílnou přílohou. Odvolací námitka byla posouzena jako nedůvodná*“. Přesvědčivá a skutkově a právně odůvodněná úvaha žalovaného k žalobcem tvrzeným nezákonnostem tak chybí a žalobou napadené rozhodnutí je proto v tomto rozsahu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

O nezákonnosti zamítnutí odvolání žalobce proti usnesení stavebního úřadu o odepření pořízení kopií dokumentace k žádosti o vydání územního rozhodnutí bude pojednáno níže v souvislosti s druhým žalobním bodem.

Ad 2/

Opodstatněnou soud shledal i námitku žalobce stran šikanózního výkladu ustanovení § 168 odst.2 stavebního zákona v rozhodnutí žalovaného ze dne 06.08.2012, jehož přezkumu se žalobce u soudu domáhal (poznámka soudu – podle obsahu spisového materiálu se jednalo o rozhodnutí ze dne 10.09.2012 sp.zn. S-MHMP774995/2009/Ost/Fr) ve věci neumožnění žalobci pořídit si vlastními prostředky snímky dokumentace tak, jak byla předložena k územnímu řízení, což v kontextu s tím, že stavební úřad nedoručil spolu s prvostupňovým rozhodnutím grafickou přílohu a neměl po celou dobu plynutí odvolací lhůty u sebe spis k možnosti nahlédnout do ní, žalobci znemožnilo seznámit se s úplným obsahem územního rozhodnutí v době plynutí odvolací lhůty. Tím žalovaný zasáhl do jeho procesních práv.

Jak vyplývá z popisu skutkového stavu k prvnímu žalobnímu bodu, nebylo žalobci umožněno nahlédnout do spisového materiálu v průběhu stavebního řízení před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu (zápis ze dne 27.05.2009 o odepření žalobci pořídit si kopie projektové dokumentace, usnesení ze dne 26.08.2009 č.j. P4/94595/09/Ost/KKAY/6861 o odepření pořízení kopií dokumentace žalobce k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby, odvolání žalobce proti tomuto usnesení ze dne 14.09.2009 došlé Úřadu Městské části dne 16.09.2009 č.j. 111773 a rozhodnutí žalovaného o tomto odvolání ze dne 10.09.2012 sp.zn. S-MHMP774995/2009/Ost/Fr). Z rozhodnutí stavebního úřadu o odepření pořízení kopií dokumentace k územnímu řízení ve věci umístění stavby, jakož i rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce proti tomuto usnesení, je patrné, že správní orgány vyložily ustanovení § 168 odst.2 stavebního zákona tak, že je odlišné od obecné úpravy uvedené v § 38 odst.4 správního řádu s tím, že podle zásady subsidiarity má zvláštní právní úprava přednost před právní úpravou obecnou. Měly za to, že se v řízení podle stavebního zákona v otázce pořizování kopií ze spisu uplatní § 168 odst. 2 stavebního zákona, které je systematicky zařazeno v hlavě II. Evidence územně plánovací činnosti, ukládání písemností a nahlížení do nich, přičemž z obsahu tohoto označení nevyplývá, že by se zde uvedená ustanovení vztahovala pouze na archivované spisy, jak žalobce dovozuje, ale úprava problematiky

pořizování kopií dokumentaci stavby se podle správních orgánů vztahuje na všechny typy dokumentace, tj. na dokumentaci k územnímu řízení i na projektovou dokumentaci, neboť tyto jsou zpracovány autorizovanými projektanty a jsou jejich vlastnictvím nebo vlastnictvím zadavatelů zpracování konkrétního stavebního záměru. Podle stavebního úřadu a žalovaného stavební zákon proto stanoví, že do obsahu takové dokumentace může účastník řízení nahlížet, její kopie si však může pořizovat pouze v případě, kdy s tímto postupem vyjádří pořizovatel (projektant) nebo žadatel (vlastník stavby) souhlas. Správní orgány zdůraznily, že účastníci řízení mají neomezenou možnost se s obsahem dokumentace seznamovat, pořizovat si výpisy, náčrtky apod. s tím, že pro potřeby účastníků je uvedený postup nahlížení do dokumentace zcela dostačujícím k hájení jejich oprávněných zájmů a práv v řízení.

Podle stanoviska soudu je však tento právní názor stavebního úřadu a žalovaného v rozporu s judikaturou správních soudů, podle které ustanovení § 168 odst.2 stavebního zákona, jež opravňuje stavební úřad poskytnout žadateli kopie dokumentace stavby pouze se souhlasem toho, kdo dokumentaci pořídil nebo se souhlasem vlastníka stavby, které se dokumentace týká, nedopadá na účastníka běžícího stavebního (případně územního) řízení. Tomuto účastníku je stavební úřad povinen pořídit kopii dokumentace v souladu s § 38 odst. 4 správního řádu, podle něhož je s právem nahlížet do spisu spojeno právo činit si z něj výpisy a právo na to, aby mu správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4.12.2013 ve věci sp.zn. 5A 241/2011 publikováno ve sbírce NSS 3018/2014 pod EJK 47/2014). K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud (dále jen NSS) v rozsudku ze dne 4.6.2010 č.j. 5 As 75/2009-78. V něm NSS judikoval, že účastníci řízení a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu podle § 38 odst.1 správního řádu i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci. Právo nahlížet do spisu tak trvá jak v průběhu řízení na prvním i druhém stupni, tak i v případě, kdy je řízení pravomocně ukončeno.

V nyní projednávané věci soud přezkoumal postup stavebního úřadu a žalovaného při rozhodování o odepření žalobcova práva pořídit si kopie dokumentace k územnímu řízení tj. nahlížet do spisu v širším slova smyslu jako úkon správního orgánu, jímž se upravuje vedení řízení (usnesení NSS ze dne 26.06.2003 č.j. 6A 164/2002-8), kdy je účastníkovi řízení dáвана možnost uplatnit další procesní práva, především právo vyjádřit se k dosud shromážděným důkazům či jiným podkladům pro rozhodnutí, případně navrhnout jejich doplnění, tedy mít možnost uplatňovat celý souhrn procesních práv, které mají zaručit vedení spravedlivého procesu, jak je garantován článkem 36 odst.1 Listiny základních práv a svobod v případě probíhajícího řízení, a dospěl k závěru, že postup stavebního úřadu a žalovaného byl v tomto rozsahu nezákonný a v konečném důsledku vedl k tomu, že se žalobce nemohl seznámit s celým obsahem spisu, který byl podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně a byl tak významně zkrácen na svých procesních právech, neboť nemohl uplatnit námitky v plné šíři.

Ad 3/

V úvodu třetího žalobního bodu žalobce obecně poukázal na své odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, v němž namítal, že územní rozhodnutí bylo vydáno, aniž by byly vyřešeny všechny otázky týkající se umístění stavby a jejich řešení bylo odloženo do stavebního řízení, kde již podle zákona řešeny být nemohou. Konkrétně nesouhlasil s tím, že:

Ad 3 a)

Podmínkou číslo 25 územního rozhodnutí je odloženo provedení podrobného hydro-inženýrsko-geologického průzkumu až do fáze zpracování dokumentace pro stavební povolení za situace, kdy je stavba navrhována do prudkého svahu a kdy by z uvedeného průzkumu mohly vyplynout informace významné pro její založení (potřeba kotvení,

opěrných zdí), což má vliv na podobu umístění stavby. Stavební úřad tak rozhodoval bez zjištění stavu věci v míře potřebné k vydání rozhodnutí. Žalobce poukázal na text podmínky č.25 a tvrdil, že stavební úřad ke stavebnímu řízení požaduje podrobný hydroinženýrsko-geologický průzkum a připouští, že ten může prokázat vyšší (nebo nové) požadavky na nakládání s vodami a teprve bude určeno řešení zakládání stavby. Podle žalobce není ze stanoviska žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, na základě jakých argumentů a logických postupů dovedl, že lze podrobný hydroinženýrsko-geologický průzkum odložit až do další fáze. Jeho rozhodnutí je tak v této části nepřezkoumatelné.

K tomu soud z podmínky č.25 územního rozhodnutí zjistil, že podrobný hydroinženýrsko-geologický průzkum má být součástí projektové dokumentace pro stavební povolení a jeho závěry mají být do této dokumentace zapracovány. V případě, že z nich bude vyplývat požadavek na nakládání s povrchovými či podzemními vodami požádá stavebník o povolení příslušný vodoprávní úřad. Žalobce v odvolání argumentoval tak, jak uvádí v žalobě. Žalovaný k tomu v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že samostatnou hydrogeologickou část obsahuje souhrnný geologický průzkum zpracovaný RNDr. Plškovou, který je součástí správního spisu ve věci umístění stavby, odborné závěry uvedené v tomto dokumentu jsou do dokumentace k územnímu řízení zapracovány, navržené řešení je projednáno s MHMP-OOP, spol. Povodí Vltavy, správcem vodního toku Botič atd. a uzavřel, že je nesporné, že pro potřebu územního řízení byly geologické poměry území zjištěny a byl předběžně odsouhlasen objem vod odváděných do vodního toku Botič.

Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný k odvolací námitce žalobce ve vztahu k podmínce č.25 územního rozhodnutí pouze poukázal na zjištění, vyplývající z obsahu spisového materiálu aniž by uvedl, jaké konkrétní skutkové závěry z těchto dokladů vyplývají a za použití jakých právních předpisů a z jakých důvodů považuje žalobcovy námitky za mylné, liché či vyvrácené. Jeho rozhodnutí je tím v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Požadavek žalobce na provedení hydroinženýrsko-geologického průzkumu tak zůstal nevyslyšen, aniž by žalovaný uvedl důvody, pro které tak činí. Rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Ad 3 b)

Opodstatněnou soud shledal i námitku vady podmínky č.10 územního rozhodnutí a tvrzení žalobce, že stavební úřad umístil stavbu, aniž by věděl, zda bude vyžadovat kotvení do sousedních pozemků, rozhodl bez dostatečného zjištění stavu věci a žalovaný jeho stanovisko nezákonně potvrdil.

K tomu soud vyšel z podmínky č.10 územního rozhodnutí, podle níž v dokumentaci ke stavebnímu povolení musí být prokázáno, že *případné kotvy záporového pažení stavební jámy budou zasahovat pouze do pozemků výstavby, nikoliv do pozemků sousedních nebo do pozemků komunikací*. Z toho je patrné, že stavební úřad v územním rozhodnutí připouští, že by stavebník v žádosti o stavební povolení mohl navrhopvat ukotvení stavby a pro ten případ klade podmínku, aby takové kotvení bylo pouze na pozemcích stavby a nezasahovalo do pozemků sousedních či pozemních komunikací. Pokud žalovaný tento závěr stavebního úřadu potvrdil a odvolací námitce žalobce v tomto rozsahu nevyhověl s odůvodněním: „*nebyl prokázán záměr žadatele zasahovat kotvami do sousedních pozemků*” nedopověděl tak na odvolací námitku žalobce stran nemožnosti umístit stavbu bez toho aniž by bylo postaveno na jisto, zda umísťovaná stavba bude vyžadovat kotvení či nikoli. Jeho stanovisko k uvedené odvolací námitce je proto znovu nepřezkoumatelné

pro nedostatek důvodů a je proto v rozporu se shora zmíněným ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Ad 3 c)

Důvodná je i žalobní námitka ve vztahu k podmínce č.11 písm. e) územního rozhodnutí kde žalobce namítal, že již při umístění stavby musí být zřejmé, v jakém rozsahu je stavba umístěna a v jakém rozsahu má tak zakládací jáma vztah k ochraně prostředí, tvrdil nedostatečně zjištěný skutkový stav a namítal, že je stanovisko žalovaného v této věci v rozporu se zákonem.

K tomu soud poukazuje na znění podmínky č.11 územního rozhodnutí, kde stavební úřad uvedl, že „*stavební jáma nesmí zasahovat do kořenové zóny ponechávaných dřevin, která je vymezena okapovou linií koruny zvětšenou o 1,5m. Stejně trasa inženýrských sítí musí být vedena mimo kořenovou zónu dřevin*“. Stavební úřad tak v uvedené podmínce územního rozhodnutí slovy „*nesmí zasahovat*“ stanovil povinnost stavebníka nezasahovat rozsahem stavební jámy a trasou vedení inženýrských sítí do kořenové zóny ponechávaných dřevin, aniž by vlastní „rozsah“ stavební jámy specifikoval. Podle Souhrnné technické zprávy Ing. arch. Jana Hančla ze září 2008 ve znění doplnění ze dne 9.4.2009 je přitom stavba umísťována na pozemky, které lze pro výstavbu označit za složité a je umísťována do strmého svahu.

Žalobce proti tomu brojil v odvolání a namítal odsouvání řešení i této otázky až do stavebního řízení. Žalovaný ale na jeho odvolací námitku neodpověděl a pouze uvedl „*podrobné posouzení tohoto stavu je možné až na základě obsahu projektové dokumentace, která je podkladem stavebního řízení*“ a neuvedl tak, z jakých skutkových důvodů s poukazem na konkrétní ustanovení právních předpisů považuje žalobcovo tvrzení za liché, mylné či vyvrácené (např. rozsudek NSS ve věci sp. zn. 1 Afs 92/2012). Žalobou napadené rozhodnutí je proto i v tomto směru v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Ad 3 d)

Žalovaný se nezabýval ani odvolacími námitkami žalobce proti podmínce č.18 písm.b) a podmínce č.22 písm.a)) územního rozhodnutí, týkajících se množství odváděných dešťových vod a odvodnění. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný totiž zmíněné odvolací námitky pouze zmínil (strana 1 napadeného rozhodnutí). Při vlastním právním hodnocení k tomu pak jen konstatoval, že „*byl předběžně odsouhlasen objem vod odváděný do vodního toku Botič*“ a obecně uvedl, že „*navržené řešení je projednáno s MHMP-OOP, spol. Povodí Vltavy, správcem vodního toku atd.*“ Na konkrétní věcnou a právní argumentaci, ze které by bylo patrné, z jakých důvodů jsou žalobcovy námitky neopodstatněné rezignoval a jeho rozhodnutí je tak znovu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce tedy právem poukazoval na to, že byl zkrácen na řádném vypořádání jeho odvolání, neboť řešení retence má vliv na vodní poměry v území, čímž zasahuje do práva žalobce na příznivé životní prostředí.

Ad 3 e)

Žalobce v odvolání dále brojil proti podmínkám územního rozhodnutí č. 19 písm. a), c), d) a podmínce č. 28 písm. a), týkajících se doložení dokladů o projednání nezbytných akustických úprav s majiteli dotčených chráněných objektů tím, že tyto úpravy musí být dokončeny před zahájením stavby (podmínka číslo 19a)), doložení akustické studie s vyhodnocením všech zdrojů hluku umístěných vně i uvnitř objektů (podmínka číslo 19 c)), doložení řešení větrání umělého osvětlení, počtu pracovníků a zázemí komerčních i nebytových prostor v návaznosti na jejich využití (podmínka číslo 19 d), a aby

v projektové dokumentaci ke stavebnímu povolení byla v rámci hlukové studie doložena a posouzena zvuková neprůzvučnost obvodových konstrukcí stávajících obytných objektů, včetně návrhu opatření na zajištění hygienického limitu uvnitř chráněného prostoru staveb s blíže vymezenými objekty (podmínka č.28).

Žalobce tvrdil, že se žalovaný s jeho námitkami nevypořádal, k neopatření souhlasu vlastníků nemovitostí, do kterých je zasahováno, pak uvedl „*nebylo zjištěno, že by proti posuzovanému záměru brojili*“. Žalobce k tomu namítal, že jestliže je územním rozhodnutím měněna nemovitost vlastníků nemovitostí (úprava kvůli hluku), musí být opatřen jejich souhlas- nestačí, že „mlčí“ a musí jim být řádně doručováno do vlastních rukou, nikoliv veřejnou vyhláškou.

K tomu soud poukazuje na odůvodnění žalovaného rozhodnutí z něhož je zřejmé, si byl žalovaný vědom nesouhlasu žalobce s obsahem podmínky č.19 písm. a), c), d), neboť jej zmínil v úvodu odůvodnění (strana 1). Zůstal však pouze u citace tohoto odvolacího bodu a ve vlastním právním zdůvodnění se argumentací žalobce k podmínce č. 19 písm. c), d) nezabýval.

Odvolací námitku proti podmínce č.28 pak nevtělil ani do přehledu uplatněných odvolacích bodů. Jeho rozhodnutí je proto i v tomto rozsahu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

K námitce stran nesplnění podmínek podmínky č.19 písm. a) ale žalovaný právem konstatoval, že těmto vlastníkům okolních budov příslušelo v územním řízení postavení účastníků. Z obsahu předloženého správního spisu ale nebylo zjištěno, že by proti posuzovanému stavebnímu záměru brojili a lze tedy dovodit, že jsou s možnými úpravami srozuměni. Jakkoliv žalobce s tímto stanoviskem žalovaného nesouhlasí, žalobce jím nemohl být zkrácen na svých právech, neboť majitelé sousedních nemovitostí jsou subjekty odlišné od žalobce a žalobce nemůže poukazem na náležitosti územního rozhodnutí, vady doručování a podmínky, které musí být v průběhu řízení splněny, bránit krácení veřejných subjektivních práv jiných osob, tj. práv, která mu nenáleží (usnesení Ústavního soudu ve věci sp. zn. II. ÚS 420/2000).

V tomto rozsahu je proto žalobou napadené rozhodnutí v souladu se zákonem a zbývá jen dodat, že pokud majitelé sousedních nemovitostí umístěvané stavby svá práva nestřežili, nemohou tak činit prostřednictvím obrany jiného.

Ad 3 f)

Nepřezkoumatelné je i stanovisko žalovaného k odvolacím námitkám žalobce, týkajících se podmínek územního rozhodnutí č.20 písm. c) - prostor staveniště, 20 písm. g)- překážky v rozhledu, 20 písm. i)- sklonové uspořádání účelových komunikací) a podmínky č.21-prostorové uspořádání zásobování. Žalovaný pochybil, pokud je v úvodu odůvodnění svého rozhodnutí zmínil jen z části (podmínka č.21) a v právním hodnocení se jimi buď vůbec nezabýval či jen velmi kuse (k podmínce č.20 c- prostor staveniště a k podmínce č.21- způsob zásobování komerčních prostorů uvedl, že „*na úrovni potřebné pro územní řízení je v dokumentaci řešen jako prostor pro staveniště, tak způsob zásobování komerčních prostorů dle požadavků dotčených orgánů na úseku dopravy*“ aniž by blíže specifikoval, jak již bylo uvedeno shora, proč považuje žalobcovy námitky za liché, mylné a vyvrácené s poukazem na právní předpisy a důvody, pro které shledal citované podmínky územního rozhodnutí na „*potřebné*“ úrovni pro územní řízení.

Ad 3 g)

Žalovaný se přezkoumatelným způsobem nevyjádřil ani námitce žalobce stran nezákonnosti podmínky č.27 územního rozhodnutí, ve které se stanoví, že až z projektové dokumentace ke stavebnímu povolení má být zřejmé, jakým způsobem bude

respektováno, že je podle územního plánu v ulici U Michelského mlýna navržena cyklostezka. Žalovaný k tomu v odůvodnění rozhodnutí opět velmi spoře uvedl, že „*pro potřebu územního řízení je zcela postačující zjištění, že návrh neznemožňuje umístění cyklostezky v komunikaci U Michelského mlýna*“. Takový postup je ale v rozporu s ustanovením § 90 písm. a) stavebního zákona, podle kterého musí být záměr v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací. Pokud je podle územního plánu v ulici U Michelského mlýna navržena cyklostezka, o čemž prvostupňové rozhodnutí blíže nepojednává a zmiňuje jí pouze v podmínce č.27, pak musí být otázka střetu umísťované stavby a vymezené cyklostezky řešena již v územním rozhodnutí a nepostačuje negativní vymezení uvedené žalovaným, že „návrh neznemožňuje umístění cyklostezky v komunikaci U Michelského mlýna“ až v napadeném rozhodnutí, tím spíše, že žalovaný k tomu ničeho více neuvedl. Samo prvostupňové rozhodnutí o konkrétní úpravě územně plánovací dokumentace ve vztahu cyklostezce mlčí a není tak zřejmé, z jakých podkladů a právních předpisů správní orgány obou stupňů vycházely, chybí konkrétní ustanovení územně plánovací dokumentace, na které by v tomto směru poukazovaly a jejich rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Pouze pro doplnění soud v této souvislosti poukazuje na vyjádření osoby zúčastněné na řízení MČ Praha 4 (ze dne 26.5.2015), která uvedla, že ulicí U Michelského mlýna vede cyklostezka A23:Botič, střední úsek této ulice o délce 130m je dopravními značkami označen jako obytná zóna, vzhledem k poklidnému charakteru a umístění je tato komunikace využívána převážně chodci a cyklisty, při zvýšení dopravní inenzity na této komunikaci tak hrozí riziko kolize chodců a cyklistů s automobilovou dopravou.

Ad 4)

Žalobce dále namítal nevypořádání jeho odvolacích námitek k podmínce č.25 územního rozhodnutí (požadavek, aby pro stavební povolení bylo součástí projektové dokumentace podrobný hydro-inženýrsko-geologický průzkum a jeho závěry zapracovány do dokumentace) podmínce č.18 písm.b) územního rozhodnutí (množství odváděných dešťových vod z retenční nádrže má být projednán se správcem vodního toku Botiče - Odbor ochrany prostředí MHMP, jehož požadavky a připomínky mají být dodrženy) a požadoval přezkum vyjádření MHMP-OOP ze dne 03.10.2008 č.j. S-MHMP-585391/2008/2/OOP/IV postupem podle § 149 odst.4 správního řádu. K tomu tvrdil, že k přezkumu žalovaným nedošlo, byl tak zkrácen na procesním právu na vypořádání jeho odvolání, uvedené mělo vliv na zákonnost rozhodnutí, došlo také k zásahu do jeho práva na příznivé životní prostředí, neboť byla umístěna stavba zhoršující retenční schopnosti krajiny.

Námítka je z části důvodná. Podle ustanovení § 90 odst.1 písm. e) stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů (dále též „DOS“) podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Takovým zvláštním právním předpisem je v této věci vodní zákon (zákon č.254/2001Sb.), který v ustanovení § 5 odst. 3 stanoví povinnost stavebníků při provádění staveb zajistit vsakování nebo zadržování a odvádění povrchových vod vzniklých dopadem atmosférických srážek na tyto stavby v souladu se stavebním zákonem, kdy bez plnění těchto podmínek nesmí být stavba povolena. Z uvedeného je zřejmé, že tento požadavek směřuje do stavebního řízení. Podle zmíněného ustanovení § 90 písm.e) stavebního zákona má být záměr žadatele v územním řízení též v souladu se stanovisky DOS podle zvláštních právních předpisů. Těmi byly podle obsahu spisového materiálu Povodí Vltavy státní podnik (stanovisko ze dne 08.10.2008 zn.2008/55638/263), které souhlasilo se záměrem za předpokladu mj.,že *množství odváděných dešťových vod z retenční nádrže bude projednán se správcem vodního toku Botiče (Odbor ochrany prostředí MHMP), jeho*

požadavky a připomínky budou dodrženy“. Dále byl DOS správce potoka Botič (MHMP-Odbor ochrany prostředí), který po seznámení s projektovou dokumentací vydal souhlasné stanovisko (ze dne 20.10.2008 zn. S-MHMP/585398/OOP/XI/871/08/Pe) s tím, že *„další stupeň projektové dokumentace s odvodněním stavby a výústním objektem dešťové kanalizace do potoka nám bude předložen k posouzení*“. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí k tomu však žalovaný obdobně jako k předchozím námitkám týkajících se hydrogeologické části geologického průzkumu zpracovaného v rámci projektové dokumentace pro územní řízení pouze obecně uvedl, že odborné závěry RNDr. Plškové jsou do dokumentace k územnímu řízení zapracovány, navržené řešení je projednáno s MHMP-OOP, spol. Povodí Vltavy, správcem vodního toku Botič atd., je nesporné, že pro potřebu územního řízení byly geologické poměry území zjištěny a byl předběžně odsouhlasen objem vod odváděných do vodního potoku Botič, aniž by se ale konkrétně vyjádřil jak, kdy a s jakým závěrem bylo žalobcem namítané neprojednání maximálního přípustného vypouštění dešťových vod do potoka Botiče projednáno se správcem Botiče. Žalovaný tak v odůvodnění svého rozhodnutí nemohl uzavřít, že *„je nesporné, že pro potřebu územního řízení byly geologické poměry území zjištěny, a že „byl předběžně odsouhlasen objem vod odváděných do vodního potoku Botič*“. Nadto ze stanoviska správce potoka Botič není zřejmé, zda se vyjadřuje k množství odváděných dešťových vod z retenční nádrže, jak konkrétně požadovalo Povodí Vltavy SP ve stanovisku ze dne 08.10.2008 ani kdy, tj. zda v územním řízení či stavebním řízení, požaduje tento DOS předložení dalšího stupně projektové dokumentace (stanovisko ze dne 20.10.2008)“. Lze tak uzavřít, že žalovaný na uvedené odvolací námitky žalobce dostatečným způsobem nereagoval a stejně jako tomu bylo u předchozích žalobních námitek, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Naproti tomu soud neshledal pravdivým tvrzení žalobce, že by v průběhu odvolacího řízení nebyl žalovaným proveden přezkum závazného stanoviska MHMP-OOP ze dne 03.10.2008 zn. S-MHMP-585391/2008/2/OOP/IV podle § 149 odst. 4 správního řádu. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplynulo, že zmíněné stanovisko MHMP-OOP bylo přezkoumáno Ministerstvem životního prostředí (ze dne 16.02.2010 zn. 312/500/1012759/ENV/10) a stalo se podkladem pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný tak dostal zákonné povinnosti vymezené v ust. § 149 odst. 4 věta první správního řádu, podle kterého jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. V tomto rozsahu je tedy žalobní námitka nedůvodná.

Ad 5 a), b)

Žalobce se dále domáhal přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného ve vztahu k odvolací námitce týkající se nadlimitní zátěže hlukem při realizaci záměru s tím, že stavba je umístována v území, které je již nyní nadlimitně zatížené hlukem, uvedené vyplývá jak z akustické studie, tak ze stanoviska Hygienické stanice, která stanovila požadavek pro vedení kompenzačních opatření na existujících stavbách jiných vlastníků. Žalobce proto již v řízení před správním orgánem I. stupně namítal, že nelze umístit stavbu bez toho, že by stavebník doložil souhlasy těchto jiných vlastníků. Stavební úřad odůvodnil zamítnutí jeho námitek tím, že se orgán ochrany veřejného zdraví k návrhu vyjádřil kladně. Žalobce proto v odvolání požadoval přezkum vyjádření Hygienické stanice hl.m.Prahy, jako orgánu ochrany veřejného zdraví (dále jen hygienické stanice) ze dne 06.04.2009 č.j. JHK/942/32804/09 postupem podle § 149 odst.4 správního řádu a rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 10.03.2010 č.j. 9216/2010-OVZ-32.2-26.1.010, které stanovisko Hygienické stanice potvrdilo. Zdůraznil, že se k tomuto stanovisku ministerstva včas vyjádřil podáním ze dne 17.09.2012 (bod 2)

„Vyjádření k potvrzením závazných stanovisek“) a uvedl důvody, pro které se stanoviskem ministerstva nesouhlasil (ministerstvo poukazovalo na zastaralou akustickou studii, vycházelo z nesprávného počtu pohybů, přehlédlo, že již v jím přezkoumávaném stanovisku hygienické stanice se uvádí překročení základní hladiny hluku 55/45, argumentace ministerstva, žeže výstavbou dojde ke zvýšení provozu a tedy i příslušných limitů je zcestná, neboť v tomto řízení je umisťován obytný soubor a ne nová komunikace, ministerstvo se tak tak nevypořádalo s vnitřním rozporem stanoviska hygienické stanice, které tvrdí překročení limitů a přesto souhlasí, ministerstvo tak nezákonně umožňuje umístit stavbu v rozporu s požadavky na ochranu před hlukem). Namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí se stanoviskem Ministerstva zdravotnictví nijak nevypořádal a nezabýval se námitkami, které žalobce ke stanovisku ministerstva a umístění dalšího zdroje hluku do území uplatnil v podání ze dne 17.9.2012. Tím byl žalobce zkrácen na právu na řádné vypořádání jeho odvolání. Umístěním dalšího zdroje hluku do již nadlimitně zatíženého území, respektive zdroje, který překročení způsobí, bylo zasaženo právo žalobce na příznivé životní prostředí. Tvrdil, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobní námitka je důvodná. Žalobcem popsany skutkový stav odpovídá obsahu spisového materiálu, jehož součástí je akustický posudek, stanovisko hygienické stanice, jeho přezkoumání podle § 149 odst.4 správního řádu ministerstvem zdravotnictví (akustický posudek Ing. Lubomír Pajkrť zří 2008 ve znění doplnění leden a únor 2009, stanovisko Hygienické stanice ze dne 06.04.2009 č.j. J.HK/942/32804/09 a potvrzující stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze dne 10.03.2010 č.j. 9216/2010-OVZ-32.2-26.1.010). Cílem akustického posudku a jeho doplnění bylo zhodnotit vliv hluku z dopravy a hluku emitovaného stavební činností na nejbližší chráněné vnitřní a vnější prostory stávající zástavby a plánovaného bytového domu na pozemku 919/1 v ulici U Michelského mlýna. Ze závěrů doplnění akustického posudku (bod 06 doplnění z ledna 2009 a bod 05 doplnění z února 2009) vyplývá, že vliv dopravního hluku bude na úrovni, která by neměla při uvažované akustické zátěži 300 vozidel negativně ovlivnit akustickou pohodu ve vnitřních prostorech stávajících objektů. Ve vnějším chráněném prostoru stávajících objektů v ulici U Michelského mlýna (s výjimkou objektu č.6) jsou limitní ekvivalentní hladiny akustického tlaku A překročeny a bude nutné realizovat úpravy na snížení jejich akustické zátěže. V denní době jsou limitní hladiny překročeny cca o 1dB a v noci až o 3,5dB. Pro dosažení izolace fasády požadované normou bude třeba realizovat minimálně dodatečné dotěsnění oken u čtyř objektů 1,6,7,8. K žádosti o stavební povolení je zapotřebí realizovat požadavky hygienické stanice a aktualizovat, respektive upřesnit posouzení hluku ze stavební činnosti a doložit dohodu s majiteli stávajících objektů o realizaci úprav vyplývajících z řízení o územním rozhodnutí.

Hygienická stanice ve svém stanovisku (ze dne 06.04.2009) s návrhem dokumentace pro územní řízení ve znění doplnění souhlasila, ale vázala je na splnění ve stanovisku uvedených podmínek. Vyšla při posouzení ze zmíněného akustického posudku Ing. Pajkrty ve znění doplnění, z něhož vyplynulo, že kalibrační měření nebylo provedeno, závěr výpočtu prokazuje ve vyšších podlažích budoucích věží dodržení limitní hodnoty pro dopravu na hlavní komunikaci, pro dopravu vyvolanou areálem na v současné době obsluhované komunikaci U Michelského mlýna jsou překročeny základní hladiny hluku 55/45db. Doprava vyvolaná budoucím objektem byla zpracována s tím, že nedojde k překročení limitu 60db ve dne a 50db v noci na komunikaci U Michelského mlýna, která se stane komunikací hlavní. Z hlediska zvýšeného hluku z dopravy budou dotčeny stávající objekty č.p. 4/380, 2/27, 2A/407, 7/140, 3/24, 1/25. Kontrolou neprůzvučnosti fasád stávajících bytových objektů se prokazuje nezbytnost realizovat úpravy na objektech č.p. 4/380, 7/140, 3/24 a 1/25, přičemž úprava nesmí omezit možnost provětrávání chráněných místností.

Postupem podle § 149 odst.4 správního řádu ministerstvo zdravotnictví přezkoumalo citované stanovisko hygienické stanice (potvrzení stanoviska ministerstvem zdravotnictví ze dne 10.03.2010, č.j. 9216/2010-OVZ-32.2-26.1.010) v řízení o odvolání žalobce, neboť odvoláním bylo napadeno i závazné stanovisko hygienické stanice. Žalobce v odvolání namítal obdobně jako v žalobě, že z akustické studie i z vyjádření hygienické stanice vyplývá, že území je již v současné době nadlimitně zatíženo hlukem, realizace umísťované stavby hlukové zatížení ještě zvýší ve fázi výstavby i samotným užíváním, hygienická stanice stanovila požadavek k provedení kompenzačních opatření na existujících stavbách jiných vlastníků. Žalobce proto v odvolání tvrdil, že nelze umístit stavbu bez toho, že by stavebník doložil souhlasy těchto jiných vlastníků s provedením stavebních úprav na jejich nemovitostech a namítal, že nelze umísťovat stavební záměry, jež zvýší hlukovou zátěž v území, které je již v době rozhodování nadlimitně zatíženo.

K tomu v odůvodnění svého potvrzujícího závazného stanoviska ministerstvo popsalo skutkový stav, podklady z nichž při posouzení vycházelo a uvedlo, že *„obytný soubor je umísťován do čistě obytného území daného územním plánem a že v době rozhodování o jeho umístění nebyla lokalita zatížena ve venkovním chráněném prostoru stávajících staveb nadměrným hlukem z dopravy. Předpokládané mírné zvýšení bude způsobeno pouze vozidly rezidentů a z hlediska zdravotních rizik je prakticky nehodnotitelné“*.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný v úvodu odůvodnění zmínil požadavek žalobce na přezkoumání stanoviska hygienické stanice ze dne 06.04.2009, pročež je předložil ministerstvu zdravotnictví k posouzení podle § 149 odst. 4 správního řádu. Ve vlastním právním posouzení odvolacích námitek žalobce a posouzení důvodů žalobcova nesouhlasu se stanoviskem ministerstva zdravotnictví (bod 2) „Vyjádření k potvrzením závazných stanovisek“ v podání ze dne 17.9.2012) ve věci nadlimitního hlukového zatížení území umísťované stavby však znovu ničeho neuvedl, pouze se vyjádřil k problematice nezbytných akustických úprav s vlastníky dotčených chráněných objektů v okolí, kdy konstatoval, že *„těmto vlastníkům okolních budov příslušelo v územním řízení postavení účastníků; z obsahu správního spisu nebylo zjištěno, že by proti posuzovanému stavebnímu závěru brojili. Lze tedy dovodit, že s možnými úpravami jsou srozuměni“*.

Soud k požadavku žalobce na přezkum zákonnosti závazného stanoviska hygienické stanice a potvrzujícího stanoviska ministerstva zdravotnictví plně přisvědčuje žalobci, že se ministerstvo nevypořádalo s vnitřním rozporem ve stanovisku hygienické stanice, které vycházejí z hlukové studie Ing. Pajkrt a ve znění jejího doplnění konstatovalo překročení základní hladiny hluku před započítáním realizace územního záměru (55/45db) a přitom s předloženým návrhem umístění stavby souhlasilo, aniž by byl uvedený rozpor blíže vysvětlen a logicky zdůvodněn. Ministerstvo zdravotnictví při přezkumu podle § 149 odst. 4 správního řádu vycházelo z akustického posudku ze září 2008. Z písemné formulace přezkumného stanoviska ministerstva však není zřejmé, zda vzalo v úvahu i další dvě doplnění tohoto akustického posudku (leden a únor 2009). Nadto ministerstvo nereagovalo na námitky žalobce, které při nesouhlasu se závazným stanoviskem hygienické stanice v odvolání uplatnil. S ohledem na skutkový stav vyplývající z podkladů pro umístění stavby dále není zřejmé, jak mohlo ministerstvo dospět k závěru, že *„v době rozhodování o jeho umístění nebyla lokalita zatížena ve venkovním chráněném prostoru stávajících staveb nadměrným hlukem z dopravy“*, když samotný akustický posudek stavebníka (jeho doplnění leden, únor 2009) výslovně uvádí, že ve vnějších chráněných prostorech stávajících objektů v ulici U Michelského mlýna jsou s výjimkou č.6 limitní ekvivalentní hladiny akustického tlaku A překročeny a bude nutné realizovat úpravy na snížení jejich akustické zátěže, v denní době jsou limitní hladiny překročeny cca. o 1db a v noční době až o 3,5db. Není rovněž zřejmé, co ministerstvo míní termínem „mírné zvýšení“ předpokládaného hluku z dopravy a na základě jakých podkladů ministerstvo dospělo k závěru, že takové mírné zvýšení hluku z dopravy

bude způsobeno pouze vozidly rezidentů, když je navrhováno umístění stavby s 98 byty, prostorami občanské vybavenosti (provozovny služeb pro obyvatele objektu, obchodní plochy do 200m²) v objektu se společnou sedmi podlažní podnoží a třemi věžemi o maximálně 11 podlažích, takže lze předpokládat, že přiléhající území již v současné době nadlimitně zatíženě hlukem bude umístěna stavba, u níž lze předpokládat navýšení hluku nejen provozem vozidel rezidentů, ale i vozidel potřebných k obsluze provozoven služeb a obchodních ploch umístěvaného objektu a vozidel jejich zákazníků.

Přezkumné stanovisko ministerstva zdravotnictví je tak v tomto směru nezákonné a ve zbytku, ve kterém nereagovalo na námitky žalobce uplatněné v odvolání, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný pak v odůvodnění svého rozhodnutí na žalobcem tvrzenou nezákonnost závazného stanoviska hygienické stanice a přezkumného stanoviska ministerstva zdravotnictví, na kterou žalobce poukázal ve svém vyjádření ze dne 17.09.2012, nereagoval a ponechal jeho námitky bez povšimnutí. Žalovaný sice postupoval v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu a nechal závazné stanovisko hygienické stanice přezkoumat jejím nadřízeným orgánem, nezabýval se však již tím, zda jsou tímto přezkumným stanoviskem ministerstva zdravotnictví odvolací námitky žalobce vypořádány a zda jsou relevantní argumenty, které žalobce proti přezkumnému stanovisku ministerstva posléze vyslovil (v podání ze dne 17.9.2012). Byť nemůže žalovaný jako odvolací správní orgán nahradit chybějící odbornou skutkovou úvahu ministerstva úvahou vlastní, neboť k tomu není odborně způsobilý, měl by však ověřit, zda nadřízený orgán správně reagoval na odvolací námitky, a není-li tomu tak, měl by od něj žádat nápravu. Jinak se vystavuje riziku, že pro nepřezkoumatelnost bude zrušeno jeho vlastní rozhodnutí, ačkoliv on sám při zdůvodňování svých hmotněprávních úvah nepochybil (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 04.12.2013 č.j. 5A 241/2011-69 publikovaný ve sbírce NSS č. 5/2014).

Lze tak uzavřít, že se žalovaný v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 93 odst.1 téhož zákona se v napadeném rozhodnutí odvolacími námitkami a důvody nesouhlasu žalobce se stanoviskem ministerstva nijak nevypořádal a jen konstatoval, že ministerstvo zdravotnictví závazné stanovisko hygienické stanice podle § 149 odst.4 správního řádu přezkoumalo. Žalovaný tak zatížil své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Při svém dalším rozhodování vezme žalovaný v úvahu rozhodovací praxi správních soudů, na kterou zdejší soud v nyní projednávané věci poukázal a s níž se ztotožnil.

Ad 6)

V tomto žalobním bodu žalobce odkázal na své odvolání stran nevhodnosti umístění stavby z hlediska ochrany ovzduší s tím, že v odvolání žádal o přezkum závazného stanoviska orgánu ochrany ovzduší OOP MHMP (ze dne 27.04.2009 č. j. S-MHMP-357354/2009/1/OOP/VI) a potvrzujícího stanoviska Ministerstva životního prostředí (ze dne 16.02.2010 č.j. 312/500/1012759/ENV/10). Zdůraznil, že ve vyjádření k tomuto stanovisku (podání ze dne 17.09.2012) namítal, že nedošlo k přezkumu v mezích napadení závazného stanoviska, protože stavební úřad ani žalovaný nemůže rozhodnout o podaném odvolání. Žalovaný tak přesto učinil a o řešení ochrany ovzduší se ani nezmínil. Tím bylo porušeno žalobcovo právo na přezkum podkladových závazných stanovisek, na řádné vypořádání jeho odvolání, žalované rozhodnutí je v tom nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nelze seznat, jakými úvahami byl žalovaný veden při zamítnutí této námítky, respektive při jejím ignorování. Konstatoval, že umístěním dalšího zdroje znečišťování ovzduší do již nadlimitně zatíženého území, bylo zasaženo jeho právo na příznivé životní prostředí.

K tomu soud z obsahu spisového materiálu a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zjistil, že závazným stanoviskem Magistrátu hl.m.Prahy, odboru ochrany prostředí (ze dne

27.04.2009) byl vyjádřen souhlas s umístěním a parametry stavby podle předložené dokumentace z hlediska ochrany ovzduší podle § 48 odst.1 písm.u) a § 50 odst.1 písm.a) zákona č.86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, bez podmínek. V textu závazného stanoviska MHMP-OOP je popsán skutkový stav a stručný závěr „závazné stanovisko bez podmínek”.

Žalobce v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu (bod č.7) namítal nevhodnost umístění stavby z hlediska ochrany ovzduší s tím, že jejím užíváním dojde k zásadnímu nárůstu intenzity dopravy v dotčeném území, a tedy k dalšímu zhoršení stavu ovzduší, a požadoval přezkum závazného stanoviska MHMP-OOP ze dne 03.10.2008 č.j. S-MHMP-585391/2008/2/OOP/IV (pozn. soudu takové závazné stanovisko MHMP-OOP nebylo ve správním spise založeno, jeho součástí je závazné stanovisko MHMP-OOP ze dne 27.4.2009 označené v žalobě, kterým se MŽP v potvrzujícím přezkumném stanovisku ze dne 16.02.2010 zabývalo a vzhledem k tomu, že žalobce se v žalobě domáhal přezkumu těchto závazných stanovisek, považoval soud předně uvedené označení závazného stanoviska za písaišskou chybu žalobce a žalovaného o doplnění spisového materiálu nežádal).

Jak vyplývá z potvrzujícího stanoviska MŽP ze dne 16.2.2010 ministerstvo k závaznému stanovisku MHMP-OOP ze dne 27.04.2009 konstatovalo stručně skutkový stav, k odvolacím námitkám žalobce poukázalo na předmět úpravy zákona o ochraně ovzduší, a uvedlo, že komplex budov bude napojen na centrální zdroj tepla ve smyslu § 3 odst. 8 citovaného zákona, vzduch vnitřního prostoru garáží, kde se mohou znečišťující látky koncentrovat, bude odtahován na střechu objektu. Z uvedeného je patrné, že se MŽP k námitkám žalobce ve věci zásadního nárůstu intenzity dopravy v území dotčeném umístěním stavby vůbec nevyjádřilo.

V podání ze dne 17.9.2012 („Vyjádření žalobce k potvrzení závazných stanovisek“) žalobce na nedostatky potvrzujícího stanoviska MŽP poukázal a uvedl, že se ministerstvo nevypořádalo s jeho námitkou zhoršení ovzduší v důsledku nárůstu intenzity v ulici U Michelského mlýna a věnovalo se jen vytápění a odvětrávání garáží nově navrhovaného objektu. Nedošlo tak k přezkumu v mezích napadení závazného stanoviska a odvolací orgán nemůže rozhodnout o podaném odvolání.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný k této odvolací námitce a apelu žalobce v podání ze dne 17.09.2012 neuvedl ničeho, pouze v přehledu skutkového stavu konstatoval, že MŽP závazné stanovisko MHMP-OOP potvrdilo. Jeho rozhodnutí je tak opět nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K tomu soud pro stručnost odkazuje na závěry, které učinil k předchozímu žalobnímu bodu stran povinnosti žalovaného ověřit, zda nadřízený orgán při přezkumu závazného stanoviska správně reagoval na odvolací námitky, a není-li tomu tak, žádat od něj nápravu.

Pro úplnost soud uvádí, že ustanovení § 149 správního řádu zavedlo s účinností tohoto zákona (dnem 1.1.2006) výslovnou úpravu zvláštností správního řízení v situaci, kdy správní rozhodnutí vydané v takovém řízení je podmíněno závazným stanoviskem. Podle ustanovení § 149 citovaného zákona je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. Správní orgán usnesením přeruší řízení, jestliže se dozvěděl, že probíhá řízení, v němž má být vydáno závazné stanovisko. Jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení, nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu I.stupně a vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska lhůta

podle § 88 odst.1 neběží. Nezákonné závazné stanovisko lze zrušit, nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko. Jestliže správní orgán při své úřední činnosti zjistí, že jiný správní orgán učinil nezákonné závazné stanovisko, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení a vyčká jeho rozhodnutí. Zrušení nebo změna závazného stanoviska je v případě, že rozhodnutí, které bylo závazným stanoviskem podmíněno již nabylo právní moci, důvodem obnovy řízení. Z toho je patrné, že smyslem a účelem předmětného ustanovení je naplnit zásadu rychlosti a hospodárnosti postupu (procesní ekonomie) podle § 6 správního řádu a minimalizovat možnost, že správní orgán marně povede řízení, jehož výsledek bude tak či onak předurčen obsahem závazného stanoviska. Úprava v ustanovení § 149 správního řádu se však týká výlučně postupu „uvnitř“ správního řízení a žádným způsobem, a to ani nepřímým, neomezuje rozsah soudního přezkumu závazných stanovisek. Z hlediska procesního je závazné stanovisko podle § 149 správního řádu úkonem správního orgánu prováděným podle části čtvrté téhož zákona. Při vydávání závazného stanoviska je proto třeba postupovat v souladu s § 154 správního řádu. S ohledem na zvláštní postavení závazného stanoviska, kdy jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je zvlášť významné přiměřené použití ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a 68 správního řádu) především pak ustanovení § 68 odst. 3 citovaného zákona, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům v rozhodnutí. Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl aspoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákon závazného stanoviska, jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst.2 s.ř.s. (rozsudek NSS ze dne 22.10.2009 č.j. 9As 21/2009-150). Pokud je takový akt formulován příliš obecně a defacto postrádá jakékoliv odůvodnění, zejména pokud jde o důvody tohoto stanoviska, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se dotčený správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu příslušných předpisů, pak nemůže vyhovět požadavkům kladeným na jeho obsah ve smyslu § 68 odst.3 správního řádu. Byť totiž § 149 správního řádu obsah tohoto typu aktu neupravuje a nestanoví ani jeho formu, pročez nelze hovořit o „rozhodnutí“ je s ohledem na základní zásady činnosti správních orgánů a na smysl postupu podle § 149 jasné, že akt, jímž nadřízený správní orgán potvrzuje nebo mění závazné stanovisko dotčeného orgánu, by měl reagovat právě na ty konkrétní námitky v odvolání účastníka, které se vztahují k jeho působnosti, a měl by obsahovat argument, které tyto námitky vyvracejí, nebo jim naopak přisvědčují.

Pokud akt nadřízeného orgánu nereaguje na konkrétní námitky žalobce, nemůže být dostatečným odborným podkladem pro rozhodnutí žalovaného o těchto námitkách (srovnej č.1786/2009 Sb.,NSS). Byť se žalovaný sám nemůže odborně vyjadřovat k námitkám týkajících se ochrany hluku a veřejného zdraví; právě proto je ve správním řádu upraven postup přezkumu závazných stanovisek tak, aby se k dílčím odborným závěrům mohly vyslovit k tomu příslušné nadřízené odborné orgány. Zároveň platí, že správní soud přezkoumává závazná stanoviska dotčených orgánů a k nim vydané potvrzující nebo měnící akty nadřízených orgánů až v řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí. Zjistí-li soud podstatnou vadu závazného stanoviska či aktu nadřízeného orgánu, nemůže udělat nic jiného, než zrušit napadené rozhodnutí, ačkoliv si je zároveň vědom toho, že žalovaný sám nemohl doplnit vadný či nedostatečný akt odborného orgánu „vlastními silami“. Úkolem žalovaného však je, aby v řízení byly řádně vypořádány i odborné otázky, k jejich řešení on sám není příslušný. Musí tedy dbát na to, aby se nadřízený orgán vyjádřil ke všem konkrétním

odvolacím námitkám, které se týkají jeho působnosti a pokud to předložený akt nesplňuje, musí požádat o doplnění (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 04.12.2013 č.j. 5A 241/2011-69 publikován ve sbírce NSS EJK 47/2014).

Ad 7 a), b), c), g), h)

Žalobce dále poukazoval na nevypořádání své odvolací námitky č.8, spočívající v nevhodnosti umístění stavby z hlediska její urbanistické koncepce, nerespektování charakteru území, nepřipustnosti zásahu do krajinného rázu, nepřipustnosti z hlediska zájmu památkové péče, kdy se umísťovaný objekt nachází na území historického jádra obce Staré Michle a území s výškovou regulací, kdy se jedná o výškovou regulaci maximálně dvou pater v ulici U Michelského mlýna, jak na to poukázal odbor územního plánu MHMP ve svém vyjádření ze dne 14.09.2009 č.j.SP-MHMP 826354/2008/OÚP, nerespektování odstupů, a konečně nezohlednění, že se jedná o území se zvýšenou ochranou zeleně, jak vyplývá z územního plánu, na což opět poukázal odbor územního plánu MHMP ve svém vyjádření ze dne 14.01.2009 č.j. S-MHMP 826354/2008/OÚP, a že tak byla v území umístěna zcela předimenzovaná stavba. Stavební úřad ani žalovaný na tyto konkrétní argumenty nereagovali, věcně se jimi nezabývali a způsobili nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Žalobce tvrdil, že byl zkrácen na právu na řádné vypořádání jeho odvolání. K urbanistické nevhodnosti se žalovaný nevyjádřil prakticky vůbec, pouze zmínil správné třídění podzemních a nadzemních podlaží podle OTHP a poznamenal souhlas orgánu památkové péče a orgánu ochrany přírody. Neuvedl žádné vlastní úvahy, přitom posuzování urbanistické a architektonické vhodnosti je kompetencí stavebního úřadu. Nadto žalobce připomněl žalovanému nutnost posoudit urbanistickou a architektonickou vhodnost i ve svém vyjádření ze dne 17.09.2012. Tím, že stavební úřad i žalovaný nekonali ve své kompetenci, nepřezkoumali architektonickou a urbanistickou vhodnost navrhované stavby, porušili stavební zákon v ustanovení § 90 písm.b) a vydali rozhodnutí v rozporu se zákonem. K tomu žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12.05.2011 č.j. 11Ca 339/2009-69 a zdůraznil, že na stavebním úřadu (žalovaném) zůstává povinnost zamítnout umístění stavby v případě, že se jedná o stavbu architektonicky či urbanisticky nevhodnou, přičemž u projednávané stavby se jedná o exemplární nevhodnost. S ohledem na výškový skok navrhovaného komplexu- u ulice 3 nadzemní podlaží s podkrovím (při regulaci požadující dvě nadzemní podlaží) a nad nimi 10 patrové věžáky (celkem 17 pater oproti úrovni ulice) se umísťovaná stavba odlišuje od okolí, které je souvislou zástavbou a je tak zjevné, že navrhovaná stavba neodpovídá urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí, nezapadá do oblasti ani svou vnitřní kapacitou. Opačné tvrzení stavebního úřadu, je prakticky jen neodůvodněným konstatováním, které je proto nepřezkoumatelné.

Ve věci památkové péče pak žalobce žádal o přezkoumání zákonnosti souhlasného stanoviska orgánu památkové péče (MHMP-OKP) ze dne 6.11.2008, č.j. MHMP 585281/2008/Fex s tím, že se vůbec nezabývalo ochranou historického jádra obce a k jeho ochraně stanovené výškové regulaci. Požadoval také přezkum potvrzujícího stanoviska Ministerstva kultury (dále jen "MK") ze dne 6.5.2010, č.j. MK 6842/2010, které se věnovalo jen přezkumu působení navrhované stavby na Pražskou památkovou rezervaci a zcela pominulo vliv stavby na historické jádro obce Michle. Nadto MK porušilo procesní práva žalobce tím, že vydalo závazné stanovisko bez toho, aby mu dalo možnost vyjádřit se k doplněným podkladům (vyjádření ústředního pracoviště NPÚ ze dne 20.4.2010, č.j. NPÚ 302/2339/2010), což mělo vliv na zákonnost následně vydaného závazného stanoviska MK.

Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že žalobce na uvedené poukazoval v průběhu územního řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí (námitky při ú.j. dne 28.5.2009), posléze v odvolání (bod č.8) a následně před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí ve svém vyjádření ze dne 17.09.2012 (bod 5).

V odůvodnění rozhodnutí stavební úřad k k námitce nepřiměřenosti stavby ve vztahu ke stávající zástavbě v ulici U Michelského mlýna i v nejbližším okolí poukázal na článek 4 vyhlášky č. 26/1999Sb., hl.m.Prahy (dále jen “vyhlášky OOTPP”) s tím, že je s ním v souladu, proto stavební úřad námitku žalobce zamítl.

K architektonickému výrazu a otázce historického jádra se podrobněji vyjádřil stavební úřad v části odůvodnění rozhodnutí, zabývajícím se umístěním stavby a souladu s územním plánem.

O urbanistickém charakteru prostředí ve smyslu čl. 4 odst. 1 vyhlášky OOTP stavební úřad pojednal na str. 13 územního rozhodnutí.

Soud na jeho stanoviska k architektonickému rázu, otázce historického jádra a urbanistickému charakteru pro stručnost odkazuje.

Za podstatné soud považuje, že žalovaný k odvolací námitce žalobce, který v tomto směru na nutnost jejího řádného vypořádání upozornil ještě ve svém podání ze dne 17.9.2012, nijak konkrétně nereagoval. Zabýval se pouze otázkou technického třídění podzemních a nadzemních podlaží podle vyhlášky OOTP. K tvrzené urbanistické nepřiměřenosti nerespektující stanovenou regulaci pro historická jádra stručně konstatoval, že *“navrhovaný záměr není v rozporu se stanovenou regulací na území historického jádra, neboť z hlediska technického třídí podzemní a nadzemní podlaží ve svahu zcela podle definice vyhlášky OOTP”*. K hledisku památkových hodnot poukázal na to, že záměr byl pro potřebu odvolacího řízení s konečnou platností posouzen příslušnými správními orgány, a to ministerstvem kultury, proto rozhodl tak, jak je ve výroku rozhodnutí uvedeno. Z jeho odůvodnění tak není zřejmé, proč považuje žalobcovy námitky za liché, mylné či vyvrácené s poukazem na konkrétní právní předpisy, kterými se při posouzení řídil. Žalovaný se rovněž vůbec nezabýval poukazem žalobce na judikaturu správních soudů a otázku souladu záměru s ustanovením § 90 stavebního zákona. Jeho rozhodnutí je tak i v tomto rozsahu v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a je dalším z důvodů, pro které soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

Lze přisvědčit žalovanému, že ministerstvo kultury potvrdilo závazné stanovisko MHMP, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu (ze dne 6.11.2008, č.j. MHMP 585281/2008/Fex), které se záměrem umístění obytného souboru souhlasilo (rozhodnutí ministerstva kultury ze dne 06.05.2010, č.j. MK 6842/2010OPP). Žalovaný však neměl přehlédnout, že je přezkumné stanovisko ministerstva kultury nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něj není zřejmé, jakým způsobem ministerstvo reagovalo na odvolací námitky žalobce, týkající se nerespektování charakteru území, nepřípustnosti umístění stavby z hlediska památkové péče a překročení výškové regulace, kdy se domáhal přezkumu souhlasného stanoviska MHMP-OKP podle § 149 odst. 4 správního řádu. Z odůvodnění přezkumného stanoviska ministerstva kultury je patrné, že při posouzení žalobcových námitek vyšlo zejména z vyjádření Ústředního pracoviště NPÚ ze dne 20.4.2010 a posoudilo žalobcův nesouhlas pouze z hlediska Pražské památkové rezervace, nijak se samo nezabývalo výhradami ÚP NPÚ k měřítku stávající zástavby, parcelaci a terénními souvislostmi v daném území, uvedené v odůvodnění vyjádření, tyto nehodnotilo na podkladu žalobcem uplatněného odvolání s přihlédnutím k podkladům územního rozhodnutí, a nezabývalo se ani vlivem umístěvané stavby na historické jádro obce Michle.

Žalovaný byl přitom povinen, jak již soud uváděl v předně řešených žalobních námítkách, přezkoumat náležitosti závazného stanoviska ministerstva kultury a měl, ve

smyslu shora citované judikatury, sám ověřit, zda nadřízený orgán (ministerstvo kultury) řádně reagoval na odvolací námitky žalobce, a není-li tomu tak, měl od něj žádat nápravu.

Kromě toho se měl žalovaný sám zabývat žalobcem tvrzenou architektonickou a urbanistickou nevhodností umísťované stavby, neboť takové posouzení mu jako odvolacímu orgánu ve věci umístění stavby stavebním úřadem ve smyslu § 90 písm. b) stavebního zákona náleží. Žalobce přitom v odvolání výslovně namítal, že je navrhovaná stavba je svým rozsahem zcela nepřiměřená stávající zástavbě v ulici U Michelského mlýna i nejbližšímu okolí, za hraniční čarou výškové regulace mají být desetipatrové věže, uvedený výškový skok a desetipatrové věžáky/17 pater oproti úrovni ulice neodpovídá urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a že se stavební úřad s jeho námtikami řádně nevypořádal. Žalovaný se však, jak již bylo uvedeno shora, zabýval jen otázkou technického třídění podzemních a nadzemních podlaží podle vyhlášky OTTP a k urbanistické nepřiměřenosti nerespektující stanovenou regulaci pro historická jádra pouze kuse konstatoval, že *“navrhovaný záměr není v rozporu se stanovenou regulací na území historického jádra, neboť z hlediska technického třídí podzemní a nadzemní podlaží ve svahu zcela podle definice vyhlášky OTTP”*. K architektonickému hledisku se pak nevyjádřil vůbec.

Žalobní námitka je proto důvodná, neboť žalobce byl nezákonným postupem žalovaného zkrácen na svém procesním právu na řádné vypořádání odvolání napadeným rozhodnutím, které je i v tomto směru nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Naproti tomu soud nepřisvědčil tvrzení žalobce o porušení procesních práv v průběhu rozhodování Ministerstva kultury o přezkoumání závazného stanoviska MHMP-OKP ze dne 06.11.2008 tj. porušení jeho práv vyjádřit se k novým podkladům (vyjádření Ústředního pracoviště MPU ze dne 20.04.2010). Je tomu tak proto, že, jak již bylo shora zmíněno, závazné stanovisko podle § 149 odst.1 správního řádu a jeho potvrzení nebo změna podle § 149 odst.4 téhož zákona jsou úkony učiněné správním orgánem na základě zákona, nejsou samostatnými rozhodnutími ve správním řízení a správní řízení se o nich nevede. Nadřízený správní orgán správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska tak není vázán zákonnou povinností vymezenou v ustanovení § 36 odst.3 správního řádu seznamovat účastníky řízení ve věci samé s podklady, které při přezkumu závazného stanoviska použil, byť to byly podklady nové. Jeho přezkum podle § 149 odst. 4 totiž není správním řízením a je toliko podkladem pro správní řízení ve věci samé (srovnej judikaturu správních soudů EJK 152/2011- rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ve věci sp.zn. 30A 22/2010, rozsudek NSS ve věci sp.zn. 4As 241/2014).

Ad 7 d), e)

Žalobce dále brojil proti posouzení stavebního úřadu ve věci krajinného rázu a domáhal se přezkumu stanovisek dotčených orgánů ochrany přírody a krajiny podle § 149 odst.4 správního řádu. Poukázal na postup ministra životního prostředí, který podle něj posouzením zásahu do krajinného rázu rozhodnutím ze dne 28.03.2012 č.j. 1216/M/1217869/ENV/12 sp.zn. P 2391 a poté rozhodnutím ze dne 03.07.2012 č.j. 3225/M/12 sp.zn. P/2391 způsobil stav, kdy neexistuje platné stanovisko k přípustnosti zásahu do krajinného rázu umísťovanou stavbou přesto, že by se v případě realizace stavby jednalo o podstatný negativní zásah do území a bez tohoto stanoviska nelze o umístění stavby rozhodnout. Svým, těžko odůvodnitelným, postupem tak ministr vytvořil pro stavebníka zásadní překážku pro umístění stavby. Žalovaný přes neexistenci kladného stanoviska potvrdil umístění stavby, ačkoli se jedná o stavbu s podstatným negativním vlivem na krajinný ráz. Žalované rozhodnutí je tak vydáno v rozporu s § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny (zák. č. 114/1992 Sb.), a je proto nezákonné. Postupem žalovaného bylo zasaženo do procesních práv žalobce, tj. práva na zákonnost rozhodování a práva na příznivé životní prostředí.

K tomu žalobce poukázal na konkrétní postup MŽP ve věci přezkumu souhlasného závazného stanoviska MHMP, odboru ochrany prostředí, ze dne 6.11.2008, č.j. S-MHMP-585391/2008/OOP/VI, následné rozhodnutí MŽP ze dne 5.2.2010, č.j. 6498/500/2010 podle § 149 odst. 4 správního řádu, kterým bylo souhlasné stanovisko MHMP OOP změněno na nesouhlas s realizací stavby, rozhodnutí ministra ze dne 28.3.2012, č.j. 1216/M/12, jímž bylo podle ust. § 149 odst. 5 ve spojení s § 97 odst. 3 správního řádu zrušeno závazné stanovisko MŽP ze dne 5.2.2010, zrušeno v bodě 5.B) závazné stanovisko MHMP, OOP ze dne 6.11.2008 a přezkumné řízení zastaveno, své rozkladové námitky proti tomuto rozhodnutí ministra a konečně rozhodnutí ministra ze dne 3.07.2012 (poznámka soudu podle obsahu spisového materiálu má být správně uvedeno 29.6.2012), č.j. 3225/M/12 47739/ENV/12, kterým byl jeho rozklad zamítnut.

Tvrdil, že je porušením zásady dvojinstančnosti, když ministr rozhoduje o rozkladu proti svému rozhodnutí, nesouhlasil s právními závěry ministra k rozkladovým námitkám žalobce, zejména s odůvodněním, že daná lokalita nemá krajinný ráz a proto zde není kompetec orgánu ochrany přírody krajinný ráz posuzovat. Takové posouzení považoval žalobce za věcně správné, neboť dotčené stavební pozemky jsou územním plánem hl.m.Prahy vedeny v území se zvýšenou ochranou zeleně podle vyjádření odboru územního plánu MHMP ze dne 14.01.2009 č.j. S-MHMP 826354/2008/OÚP. Ministrův zužující výklad pojmu krajina, měl za popření smyslu ochrany krajinného rázu.

Žádal o přezkoumání zákonnosti bodu 5.B) stanoviska MHMP OOP ze dne 06.01.2008 č.j. S-MHMP-585391/2008/1/OOP/VI a následných rozhodnutí MŽP a ministra.

Ke zjištění, zda se jedná o krajinu, navrhl provedení důkazu posudkem odborně způsobilé osoby, jíž ministr není. K tomu soud uvádí, že takový důkaz neprovedl z předně uvedených důvodů pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, a dále z důvodů, pro které shledal postup Ministerstva životního prostředí při přezkoumávání závazného stanoviska OOP MHMP ve věci krajinného rázu nezákonným a o kterých soud pojedná dále.

Žalobní námitka je důvodná. Ze spisového materiálu k tomu vyplynulo, že MHMP-OOP závazným stanoviskem (ze dne 6.11.2008) vyslovil souhlas k umístění a povolení stavby podle § 12 odst. 2 zákona č.114/1992Sb., o ochraně přírody a krajiny z důvodů ve stanovisku uvedených.

MŽP (rozhodnutí ze dne 05.02.2010) poté v odvolacím řízení toto závazné stanovisko změnilo postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu na nesouhlas, kdy vyšlo z odvolacích námitek žalobce (bod 8) a plně jim přisvědčilo. Poukázalo ust. § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny a projektovou dokumentaci umisťované stavby, podle které je obytný soubor rozčleněn do 5 vzájemně navazujících sekcí A-E. Sekce E o výšce 15m (jedno podzemní podlaží 3, nadzemní podlaží a podkroví délka cca.48m) je umístěna při ulici U Michelského mlýna a je zakončena sedlovou střechou. Na ní navazuje severním směrem při ulici U Michelského mlýna a západním směrem do stávajícího svahu sekce D (sedm nadzemních podlaží, jedno podzemní podlaží) tvořící podnož pro tři věžové sekce A, B, C. Sekce A, B budou od podnože odsazeny, jsou ukončeny 17 nadzemními podlažími (počítáno včetně 7 NP podnože sekce D) ve výši cca 51m od úrovně ulice, horní hrana technologického zařízení na střeše bude ve výšce necelých 53 m, sekce C na podnož navazuje bez odsazení, končí 14 NP ve výši cca 40 m, horní hrana technologického zařízení bude ve výšce cca .41,5 m. Celková délka obytného souboru bude necelých 90m ve směru severojižním, šíře ve směru východ-západ pak max. 48 m. V případě věžovitých sekcí A, B, C je jejich délka ve směru východ-západ navržena od 22-25 m, ve směru sever-jih pak cca 20-21 m. V místě plánované stavby obytného souboru se v současné době podél ulice U Michelského mlýna nachází z minulosti zachovalé samostatně stojící dva domy, přičemž při i z proluk mezi domy a jejich stavu (zbytky po opěrných zdí u svahu, zbytky po stavbách) je zřejmé, že i zde podél ulice stávaly domy. Jak však dokladují katastrální mapy i charakter ploch a jejich využití, tato zástavba na

pozemcích, kde má být realizován obytný soubor, zasahovala do vzdálenosti 15 m od ulice, nepatrně dál pak v případě pozemku č.parc. 876 k.ú. Michle, který však není předmětem řízení. Celý, poměrně výrazný svah údolí Botičského potoka na pozemcích č.parc. 878/1 a 875/4 v k.ú. Michle, jež jsou vedeny v katastru nemovitostí jako zahrada a ostatní plocha, zástavbou dosud dotčen nebyl. Tento svah je porostlý neudržovanou různorodou zelení, zejména dřevinami a keři. Pás zeleně, jehož součástí jsou zmíněné pozemky, představuje z hlediska vazeb vůči širšímu okolí na pomezí hranic k.ú. Nusle a Michle jakési plynulé prodloužení zelených ploch navazujících na park Jezerka, jehož součástí jsou jak plochy neudržované zeleně, tak i zahrady u domů nacházejících se v ulici Ve Vilách. MŽP tak na základě předložených podkladů dospělo k závěru, že závazné stanovisko MHMP-OOP bylo dle § 12 zákona o ochraně přírody bylo vydáno nesprávně bez důkladného zjištění stavu věci, čemuž ostatně napovídá s ohledem na posuzovaný záměr i samotné jeho poměrně stručné a místy nekonkrétní odůvodnění uvedené v odst.1 str.3. MŽP je toho názoru, že při hodnocení ve smyslu § 12 zákona o ochraně přírody byl opomenut či nezohledněn zejména vliv stavby na krajinný ráz místa, do něhož je stavba situována a na nějž bude mít zásadní vliv. Přitom je třeba si uvědomit, že při hodnocení vlivu stavby na krajinný ráz nemusí být hodnocené místo vymezeno pouze pohledovými horizonty, ale může jím být i území na pohledových horizontech nezávislé. Obytný soubor, který má investor zájem realizovat, je umístěn na hranu údolní nivy Botiče, která je v těchto místech poměrně zřetelně vymezena navazujícím strmým svahem, který tento prostor směrem na západ defacto uzavírá. Směrem východním sousedí s historickou zástavbou Michle podél toku Botiče, která je dále přes ulici Nuselská uzavřena v údolí svahem vrchu Bohdalec. Jižním směrem se krajinný, respektive pohledový, prostor od místa stavby otevírá směrem k ulici Michelská, severním směrem pak pokračuje zástavba podél toku Botiče právě při ulici U Michelského mlýna. K tomu MŽP připomnělo ustanovení § 12 odst.1 a pojem krajinný ráz s tím, že jej vytvářejí také přírodní, kulturní a historické charakteristiky určitého místa či oblasti, respektive vnímatelné hodnoty a znaky těchto charakteristik, přičemž správní orgán mají tyto charakteristiky zjistit a určit, jak a které z nich budou plánovanou stavbou ovlivněny. V rámci posuzování vlivu stavby na krajinný ráz se má orgán ochrany přírody zabývat též otázkou vlivu stavby na harmonické měřítko a vztahy v krajině a na estetickou a přírodní hodnotu krajinného rázu. I když se v místě nenacházejí zvláště chráněná území a nejedná se ani o území s udržovanou městskou zelení, cennými dřevinami apod., nelze proto souhlasit se závěrem MHMP-OOP, že záměr nezasahuje do významného krajinného prvku, když je umístěn do zřetelně vymezené údolní nivy potoka Botič, byť již z dávné minulosti ovlivněné zástavbou, neboť právě kvůli zdroji vody se v minulosti v takových údolích výstavba rozvíjela. Z přírodovědného hlediska nelze upírat hodnotu ani neudržované zeleni, která se na předmětných pozemcích nachází v současnosti, neboť ta je významným refugiem drobných živočichů a ptactva. Umístění navrhované stavby by znamenalo značný zásah do této plochy, respektive její likvidaci v celé délce navrhované stavby (cca 90 m). Její stávající funkci by pak nová zeleň, navržená v sadových úpravách projektu, tj. ozeleněné střechy obytného souboru a výsadba cca 30 ks dřevin v komplexu stavby, nebyla schopná plnit, neboť stávající živočichové by byli z obydleného prostoru v důsledku rušení vytěsněni. Nadto se v blízkém okolí plánovaného záměru v místě, kde ulice U Michelského mlýna odbočuje z ulice Michelská, nachází památkově chráněný komplex budov, který byl zřejmě v minulosti zemědělskou usedlostí (přes ulici Michelská navazují ještě další zachovalé objekty-Michelský dvůr) a dle výkresu využití ploch platného územního plánu hl.m.Prahy přibližně podél hranice pozemku č.p.878/1 a 875/4 v k.ú.Michle, tj.cca v polovině šíře projektu, vede hranice historického jádra obce se stanovenou výškovou regulací a také stavby na protější straně ulice U Michelského mlýna podléhají památkové ochraně. MŽP dále konstatovalo, že i když se obytný soubor má umístit v urbanizované krajině velkoměsta a stávající zástavba v ulici U Michelského mlýna je

poměrně různorodá, svou strukturou a uspořádáním však její jednotlivé objekty korespondují navzájem a žádný z nich nenarušuje celkové vnímání místa. Byť lze připustit, že v otevřeném prostoru od stavby jižním směrem nad Michelským dvorem a s ním sousedící starší zástavbou k ulici Ohradní a 5. května se v pozvolně stoupajícím svahu a na horizontu výrazně uplatňují výškové objekty bytových panelových domů, administrativních či školských budov, působí však tento prostor svým odlišným otevřeným charakterem na vnímání prostoru a krajiny jinak, než místo v relativně úzkém údolí Botiče, kde by i tyto objekty byly z hlediska jejich vlivu na krajinný ráz nepřijatelné, neboť by svou hmotou narušovaly a vyplňovaly přirozený prostor Michelského údolí. Výškové objekty se nachází i na horizontu západním směrem od záměru, od nějž však jsou odděleny zmiňovaným strmým svahem údolí Botiče a jejich vizuální vnímání od místa stavby je tak téměř minimalizováno. Investorem předložené výkresy panoramatické situace okolní zástavby v širších vztazích nezobrazují, jakým zásadním způsobem bude výstavbou takto hmotného a výškově předimenzovaného objektu ovlivněno její bližší okolí. Do výkresu vizualizace stavby nebyly alespoň částečně pro možné srovnání začleněny sousední stavby. Předmětem posuzování stavby podle § 12 zákona o ochraně přírody je přitom i její vliv na estetické hodnoty krajinného rázu, na harmonické měřítko krajiny a na harmonické vztahy v krajině, které vyjadřují soulad činností člověka a přírodního prostředí trvalou udržitelnost a harmonický soulad jednotlivých prvků a prostorů krajinné scény. Posuzovaná stavba by realizací na dotčených pozemcích znamenala vytvoření nového předimenzovaného prvku v Michelském údolí, který by se zcela na úkor stávající a historické zástavby této staré části Michle a volných ploch v jejím okolí stal zásadním dominantním objektem prostoru, a to jak z důvodu hmoty či plochy obytného souboru, tak i z hlediska výšky jeho tří věžových sekcí. Celkové vnímání této části Michle, jako údolí toku Botiče, včetně okolní zástavby, by bylo znehodnoceno, respektive potlačeno tímto objektem. Dotčený prostor Michelského údolí, jehož svahy jsou v současné době volné nebo maximálně zastavěny nízkopodlažními objekty, by se jím vyplnil a i ze vzdálenějších pohledů by ztratil charakteristický vzhled, který mu právě ony volné svahy dávají. Svým architektonickým řešením by stavba vytvořila objemný cizorodý prvek a narušila stávající uspořádání a vnímání zástavby v ulici U Michelského mlýna. Proto MŽP konstatovalo, že by předmětná stavba ovlivnila jak přírodní, tak i kulturní a historické charakteristiky krajinného rázu dotčeného místa Michelského údolí podél toku Botiče a ulice U Michelského mlýna, a že by architektonickým řešením, hmotou a výškou znamenala narušení harmonického měřítka a vztahu v tomto prostoru, i estetické hodnoty krajinného rázu lokality. V daném rozsahu a pro daný prostor je podle MŽP tato stavba z hlediska ovlivnění krajinného rázu naprosto nepřijatelná.

K tomu soud uvádí, že skutkovému posouzení a právním závěrům MŽP v jeho měnicím stanovisku plně přisvědčuje a pro stručnost na ně odkazuje. MŽP v souladu se zákonem (umístění na hraně údolní nivy potoka Botiče jako významného krajinného prvku ve smyslu § 3 odst.1 písm.b) zákona o ochraně přírody, § 12 téhož zákona) a ustálenou judikaturou správních soudů posoudilo prostředí, do kterého je stavba umístěována, jako prostředí, jež má krajinný ráz ve smyslu zákona o ochraně přírody (rozhodnutí NSS ve věci sp. Zn. 7 As 52/2009, sp. zn. 8 As 34/2010, sp. zn. 6 A 83/2002 a další). Podle stanoviska soudu MŽP právem dospělo i k závěru, že se v případě umístěované stavby jedná o stavbu, která může krajinný ráz ovlivnit, a že jejím umístěním může dojít ke snížení nebo změně krajinného rázu, a to nejen pro snahu umístěvat jej na hranu údolní nivy Botiče ale i z důvodů dalších (sousedství s historickou zástavbou Michle podél toku Botiče, vliv stavby na harmonické měřítko a vztahy v krajině a na estetickou a přírodní hodnotu krajinného rázu, hodnota byť neudržované zeleně, která se na předmětných pozemcích v současnosti nachází a je významným refugiem drobných živočichů a ptactva, která nemůže být nově umístěovanou zelení nahrazena, historická a kulturní charakteristika daného místa a jeho blízkého okolí,

skutečnost, že stávající zástavba v ulici U Michelského mlýna svou strukturou a uspořádáním nenarušuje celkové vnímání místa, a že výškové budovy nacházející se v okolí umístované stavby jsou umístěny v prostoru, který má odlišný otevřený charakter a působí tak při vnímání prostoru a krajiny jinak, než místo v relativně úzkém údolí Botiče aj.). Soud má také ve shodě s MŽP za to, že by předmětná stavba ovlivnila svým architektonickým řešením, hmotou a výškou přírodní a kulturní a historické charakteristiky krajinného rázu dotčeného místa a znamenala by narušení harmonického měřítka a vztahů v tomto prostoru i estetické hodnoty krajinného rázu lokality.

Za nezákonná soud naproti tomu považuje následná rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 28.03.2012 a rozhodnutí o rozkladu žalobce ze dne 29.06.2012.

K tomu soud předně uvádí, že nemohl vejít na námitku žalobce o porušení zásady dvojinstančnosti, neboť správní řád v ust. § 152 na takovou situaci pamatuje a v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí vydal ministr, umožňuje podat rozklad, o němž po vyjádření rozkladové komise rozhoduje opět ministr (§ 152 odst. 1, 2, 3). Reaguje tak na situaci, kdy již není jiný (vyšší) správní orgán, který by o opravném prostředku rozhodl.

Obě rozhodnutí ministra životního prostředí jsou však nezákonná, a to z procesních i hmotněprávních důvodů. Je tomu tak proto, že ministr životního prostředí svým rozhodnutím ze dne 28.03.2012 zrušil předchozí měnící stanovisko MŽP ze dne 05.02.2010 postupem podle § 149 odst.5 správního řádu ve spojení s ustanovením § 97 odst. 3 téhož zákona, dále zrušil v bodě 5.B závazné stanovisko MHMP-OOP ze dne 06. 11.2008, a toto přezkumné řízení zastavil. Rozklad žalobce proti tomuto svému rozhodnutí (rozklad ze dne 23.04.2012) pak dne 29.06.2012 zamítl a své rozhodnutí ze dne 28.03.2012 potvrdil.

K tomu soud zdůrazňuje, že v obou závazných stanoviscích (MHMP OOP a MŽP) jakož i v obou rozhodnutích ministra byla řešena stejná právní otázka, tj., zda prostředí, do něhož je umístována stavba, je krajinou a má krajinný ráz ve smyslu zákona o ochraně přírody či nikoli.

Nezákonnost obou rozhodnutí ministra životního prostředí soud z procesního hlediska spatřuje ve vadném postupu podle ustanovení § 149 odst. 5 správního řádu, neboť podle tohoto zákonného ustanovení by mohl ministr postupovat pouze za situace, kdy by nebylo žalobcem v odvolání napadeno nezákonné posouzení „krajiny“ závazným stanoviskem MHMP OOP požadavkem na postup podle § 149 odst. 4 správního řádu tj., že by nedošlo k přezkumu tohoto závazného stanoviska Ministerstvem životního prostředí jako nadřízeným správním orgánem orgánu, který závazné stanovisko vydal. Pokud však byla zákonnost závazného stanoviska MHMP OOP v posouzení pojmu „krajina“ již přezkoumána MŽP, tedy odborným správním orgánem vyšším, a MŽP podle § 149 odst. 4 správního řádu závazné stanovisko MHMP OOP z důvodu opačného právního názoru na posouzení „krajiny“ změnilo, nemohl ministr následně (s odstupem několika let) znovu přezkoumat totéž postupem podle § 149 odstavec 5 správního řádu. Podle stanoviska soud je postup podle ust. § 149 odst. 5 tohoto zákona *ve věci přezkumu stejné právní otázky* omezen jen pro případ, že již nedošlo k jejímu přezkumu v rámci odvolacího řízení postupem podle § 149 odst. 4. Bylo by totiž proti smyslu koncepce přezkumného řízení, aby byla stejná právní otázka přezkoumávána stejným odborným správním orgánem opakovaně.

Kromě uvedeného jsou obě rozhodnutí ministra nezákonná pro procesní vadu i z toho důvodu, že jimi ministr přezkumné řízení zastavil. Takový postup je v rozporu s ust. § 149 odst. 5 správního řádu, podle kterého lze nezákonné závazné stanovisko zrušit nebo změnit, když jiný postup zákon správnímu orgánu neumožňuje.

Rozhodnutí ministra ze dne 28.3.2012 je dále nezákonné z hmotněprávního hlediska, a sice pro rozpor s ust. § 12 ve spojení s § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny. Soud k tomuto závěru vedou důvody, pro které předně plně přisvědčil podrobně uvedenému

měnicímu stanovisku MŽP ze dne 5.2.2010, kdy soud ve shodě s ním dospěl k závěru, že je v daném případě stavba umisťována do prostředí, které má znaky krajiny s krajinným rázem ve smyslu zákona o ochraně přírody, protože je dána pravomoc orgánu ochrany přírody a krajiny podle § 12 zákona o ochraně přírody a že by předmětná stavba ovlivnila svým architektonickým řešením, hmotou a výškou přírodní a kulturní a historické charakteristiky krajinného rázu dotčeného místa a znamenala by narušení harmonického měřítka a vztahů v tomto prostoru i estetické hodnoty krajinného rázu lokality. Ve zbytku soud pro stručnost na shora uvedené důvody odkazuje.

Následné rozhodnutí ministra ze dne 29.6.2012 o rozkladu žalobce je proto v rozsahu, kterým přisvědčuje právnímu posouzení „krajiny“ ve svém předchozím rozhodnutí (ze dne 28.3.2012) rovněž nezákonné pro rozpor s § 12 ve spojení s § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a ustálenou judikaturou správních soudů, což má vliv i na posouzení rozkladových námitek žalobce (č. 2-4), neboť ministr setrvává na svém právním posouzení „krajiny“ a postrádá proto pravomoc orgánů ochrany přírody postupovat podle § 12 zákona o ochraně přírody.

Ministr životního prostředí tak svým rozhodnutím ze dne 28.03.2012 ve spojení s rozhodnutím ze dne 29.06.2012 postupoval v rozporu se zákonem a je třeba, aby k tomuto závěru soudu žalovaný v dalším řízení přihlédl, neboť nesouhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody podle § 12 odst. 2 zákona na ochranu přírody, vyjádřené v měnicím stanovisku MŽP ze dne 5.2.2010, má za následek nedostatek zákonných podkladů pro umístění stavby (§ 12 odst.2 zákona o ochraně přírody ve spojení s § 90 stavebního zákona) a vede k zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí ve smyslu § 92 odst.2 stavebního zákona.

Ad 7 f)

Podle žalobce měl stavební úřad z územního plánu zjistit, že se jedná o území se zvýšenou ochranou zeleně, neboť na to byl upozorněn ve vyjádření Odboru územního plánu MHMP ze dne 14.01.2009 č.j. S-MHMP826354/2008/OÚP. Stavební úřad na to ale nijak nereagoval. Žalobce proto tuto skutečnost napadl v odvolání, žalovaný se však touto otázkou nezabýval.

I tato žalobní námitka je opodstatněná. Shora zmíněné stanovisko MHMP, odboru územního plánu ze dne 14.01.2009 uvádí, že stavba je podle územního plánu hl.m.Prahy ž části umisťována v území se zvýšenou ochranou zeleně a poukazuje na výškový regulativ. Žalobce tuto námitku uplatnil při ústním jednání dne 28.5.2009. Prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu k ní pouze konstatovalo, že se jedná o stanovisko kladné, které respektuje, aniž by stanovisko blíže konkretizovalo. Žalobce uplatnil námitku znovu v odvolání (bod č. 8 odvolání) a požadoval „*přezkum vyjádření orgánu ochrany přírody (toho, které je podle stavebního úřadu kladné) a to postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu.*“ Rozhodnutí žalovaného se touto odvolací námitkou věcně nijak nezabývalo, nezmínilo ji ani v úvodním přehledu námitek proti rozhodnutí o umístění stavby. Žalobou napadené rozhodnutí je proto i v tomto rozsahu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Na základě všech shora uvedených důvodů soud podle ust. § 76 odst. 1 písm. a),c), odst.4 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil bez nařízení jednání pro vady řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů rozhodnutí a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm na žalovaném bude, aby respektoval stanoviska, která soud zaujal k jednotlivým žalobním námitkám a vázán právním názorem soudu podle nich postupoval (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které jsou v tomto

případě tvořeny náklady za zaplacený soudní poplatek a návrh na přiznání odkladného účinku žaloby ve výši 4.000,- Kč, náklady právního zastoupení za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a podání návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby podle § 7, 9 odst.4 písm.d), 11 odst.1 písm.a),d) vyhlášky č.177/1996Sb., po 3.100,-Kč), třikrát režijní paušál (§13 odst.3 téže vyhlášky po 300,- Kč) tedy celkem 14.200,- Kč.

Výrok o nákladech řízení osob zúčastněných na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.5 s.ř.s., neboť jim soud splnění povinnosti v souvislosti s čímž by osobám zúčastněným na řízení vzniklo právo na náhradu nákladů neuložil.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. května 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová